

ရွှေဝါရောင်ခေါက်လှန်ရေးအကြောင်းမဟုတ်
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝခေါက်လှန်ရေးမှတ်တမ်း

ကျောက်စာကိုခဲဖျက်နှင့်ဖျက်၍မရ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မိတ္တူစာပေ ၀၉ - ၇၃၀၅၅၅၄၃၊ ၀၀ - ၅၅၉၇၇၃ မူဖြန့်ချိသည်။

Warning!

ဤစာအုပ်၌ ပါရှိသော အသုံးအနှုန်းအချို့သည် ဆယ့်ခြောက် နှစ်
အောက်ကလေးများ ဖတ်ရှုရန် မသင့်လျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် မိဘ/ အုပ်ထိန်းသူများ ၏
ခွင့်ပြုချက်ရရှိမှသာ ဖတ်ရှုကြပါရန် ကြိုတင်အသိပေးပါသည်။

...

သို့ ...

ဘီလူး၊ ထန်အုပ်၊ ဂေါ်ပြား၊ အာပုပ်

...

တစ်ခန်း

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာ က ခြင်ထောင်အမိုး ကြီးကိုပါ။
(ပက်လက်အိပ်နေတာကိုး။) ပထမဆုံးကြားလိုက်ရတာ က အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံများ။
ဖေကြီးနဲ့ မေကြီးတို့ ရန် ဖြစ်နေပြန်ပြီကွာ။ မနက်တိုင်း ကျက်သရေရှိရှိ
အေးအေးချမ်းချမ်းထရတယ်လို့ကို မရှိဘူး။

ငါ့ဘေးက မွေ့ရာပါးပါးလေးပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ ညီမလေးကို
ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ တော် ပါသေးရဲ့ ။ ဖြူနုနုခန္ဓာလေးက နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်နေလို့။ သွေးကြောရဲရဲလေးတွေ ယှက်ဖြာနေတဲ့ ပါးမို့မို့ လေးကို နမ်းချင်လာတာနဲ့
ခြင်ထောင်ကို အသာမလိုက်တယ်။ မျက်နှာဖူး ဖူးလေးကို ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်ပြီး ခြင်ထောင်ကို

ပြန်ချလိုက်တယ်။ နမ်းလိုက်လို့ နီးသွားမှဖြင့် အိပ်ရေး မဝလို့ဆိုပြီး

မျက်ကွင်းဖွေးဖွေးလေးတစ်ဝိုက် ညှိမည် သွားမှဖြင့် ဒုက္ခ။

အိမ်ရှေ့က တိုက်ပွဲခေါ်သံများ မစဲသေး။ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးတော့ ကြောင်အိမ်ထဲက ထမင်းကြော်ကို ထုတ်စားလိုက်တယ်။ ထမင်းပန်းကန်ကို ဆေးပြီး နေရာတကျပြန်ထားလိုက်တဲ့အချိန်မှပဲ အသံ တွေ ပြန်တိတ်သွားတယ်။

ငါသိပါတယ်လေ။ ငါ့အဖေပဲ အလံဖြူပြီး ထွက်သွားရပြီဆိုတာ။ တကယ်တော့ ရန် ဖြစ်တယ်လို့သာ ပြောရတာ ပါ။ ငါ့အမေကပဲ ငါ့အဖေကို လွှတ်ကောနေတာ။ ငါ့အဖေ ကတော့ အခံသက်သက်။ သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးကျမှသာ အခုလို အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားရတာ ။

ငါက အလိုက်တသိနဲ့ အိမ်ဆိုင်လေးကို ဝိုင်းခင်းပေးလိုက် တယ်။ ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ စုံစီနဖာရောင် :တဲ့ အိမ်ဆိုင်သေးသေးလေး ဖွင့်ထားတယ်။ သေးသေးလေးဆိုပေမယ့် အဲဒီ ဆိုင်ဝင်ငွေနဲ့ပဲ ငါတို့တစ်မိသားစုလုံး ရပ်တည်နေရတာ ။ သိပ်တော့ ချောင်လည်လှတယ် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ ငါ့အမေရဲ့ အစွမ်းအစနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တိုက်ခန်းလေးတွေ အရောင် :အဝယ် ဖြစ်လို့ ပွဲခရတဲ့အခါမှာ တော့ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိတာပေါ့။ ပြောလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမေက အဲဒီ ဘက်မှာ တော့ အတော် အစွမ်းအစရှိတယ်။ တိုက်ခန်းတွေ တင်မကဘူး။ ကား၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ က အစ ဆိုက်ကား တို့၊ စက်ဘီးတို့အလယ် မီးပူတို့၊ ဓာတ်ဘူးတို့အဆုံး အရောင် :အဝယ် ဖြစ်အောင် အကျိုးဆောင်ပေးနိုင်တယ်။ အဆက်အသွယ်ကောင်းတာလည်း ပါမှာ ပေါ့လေ။

ဒီနေ့လည်း ငါက အိမ်ရှေ့ဆိုင်လေးကို အလိုက်တသိ ခင်းပေးနေရတာ က အကြောင်းရှိတယ်။ ငါ့ဖိနပ်က အတော် ဟောင်းနေပြီ။ ဖနောင့် နေရာဆို ချိုင့်တောင်ဝင်နေတယ်။ ကျောင်းကို အဲဒီ ဖိနပ်ကြီး စီးသွားရမှာ တော် တော် ၎င်းတယ်။ ကျောင်းကဟာတွေ က ဘာအထာတွေ လဲ မသိဘူး။ လူကိုကြည့်ရင် ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ကြတာ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေ ရဲ့ အထာပဲလား မသိ။

'ဘာ'

ငါ့အမေရဲ့ ဘာဆိုတဲ့အသံက ငါ့နားစည်ကို တတောက်တောက်နဲ့ ခေါက်သွားပြီး ခေါင်းအနံ့ပြေးလွှားလိုက်တာ ဆံပင်တွေ တောင် ဂျယ်မလိုဘဲ ထောင်ထကုန်တယ်။

'လာပြန်ပြီလား တစ်ယောက် ၊ မနက်ခင်း စောစောစီးစီး ငါ့အသံ ကျယ်တော့ ငါ့အပြစ်ပဲ ဖြစ်ဦးမယ်ဟင်၊ ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့ လား၊ အဖေလုပ်တဲ့သူကလည်း အားအားယားယား နားထောင်တဲ့ သူ့ရေဒီယို ဓာတ်ခဲကုန်သွားလို့ ပိုက်ဆံပေးပါဦးတဲ့၊ သားလုပ်တဲ့သူကလည်း ဖိနပ် အသစ်လိုချင်လို့ ပိုက်ဆံပေးပါဦးတဲ့၊ ပြောမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ သီးတဲ့အပင်များ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေကြတာလားဟင်၊ အလုပ်တော့ တစ်ယောက် မှ လက်ကြောတင်းတင်းမလုပ်ချင်ကြဘူး'

ငါလည်း ကျောပိုးအိတ်ကို အမြန်ဆွဲပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက် တာ ကားဂိတ်ကို ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရောက်လာမှန်း စဉ်းစားလို့ တောင် မရဘူး။

အဲဒီ လိုမှ လစ်မပြေးရင်လည်း ငါ့အမေဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးရဲ့ ဘီဒီ (Beat) တွေ ကြားမှာ တစ်နေ့လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် ကွဲနေလိမ့်မယ်။ ကျောင်းကို ရောက်မယ့်ကားကို စောင့်ရင်း ကျောပိုးအိတ်ထဲက လောလီပေါ့ တံလေးကို ထုတ်ပြီး အပျင်းပြေစုပ်လိုက်တယ်။

ကွက်တိပဲ။ ကျောင်းလည်းအရောက်။ လောလီပေါ့တံလေးလည်း အကုန်။ စုပ်စရာမကျန်တော့တဲ့ ပလတ်စတစ်ကော်ချောင်းလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ကားပေါ်ကနေ ကျောင်းတော် ကြီးရဲ့ မြေပြင်ပေါ် သက်ဆင်းမိ တယ်ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အိမ်က စိတ်ညစ်စရာတွေ ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ အားလုံးဟာ ငါလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ကော်ချောင်းလေးနဲ့အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ ခြေလှမ်းများ နဲ့ တက်ကြွလန်းဆန်းဖွယ် ပညာသင်နှစ် တွေ ကို ဖြတ်သန်းဖို့ ငါ့ဝိညာဉ်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အို... ဒဂုံတက္ကသိုလ်ရေ...

မင်းဟာ လွင်တီးခေါင်ပြင်ကြီးမှာ ရှိတာမှန်သော် ငြား၊ ချွေးစို့စေတဲ့
လေပူကြီးတွေ တိုက်ခတ်နေတာမှန်သော် ငြား၊ မြို့စွန့်မြို့ဖျားလယ်တောထဲမှာ
သွေ့ခြောက်နေရတာ မှန်သော် ငြား၊ ဘီလူးယက္ခတစ်သိန်းစောင့်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီး လို
စည်းကမ်းတွေ တင်းကျပ်တာ မှန်သော် ငြား...

တက္ကသိုလ်ဟာ တက္ကသိုလ်ပါပဲ။ လတ်ဆတ်တဲ့ အနာဂတ်ပိုင်ရှင် တွေ ရှိတယ်။
နွေးထွေးယုယပေးမယ့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်တွေ ရှိတယ်။ စာဖွဲ့မမီ အချစ်ရေး ရာတွေ ရှိတယ်။

နေရောင် စူးစူးအောက်မှာ အရိပ်ရှည်ရှည်လူငယ်တွေ တက္ကသိုလ် ဆိုတဲ့
ရင်ခွင်ထဲ ရိုးရာမပျက်ခိုနားဖို့ ရောက်လာကြပါပြီ။

...

သဘာဝ ရိပ်မဟုတ်တဲ့ ရောင် စုံထီးကြီးတွေ ရဲ့ အရိပ်များ နဲ့ ခင်းကျင်း ထားတဲ့
ကန်တင်းထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းထိုင်ရင်း ကျောင်းသားဆိုတဲ့ ခပ်ကျဲကျဲအရည်ကို
ခွက်ထဲငှဲပြီး သောက်လိုက်တယ်။

ဘော်ဒါတွေ တစ်ကောင်မှရောက်မလာကြသေး။ ငါ့အမေရဲ့ အဆဲ ဘေးက
ထွက်ပြေးလာရလို့ အစောကြီးရောက်နေရတာ ကြောင့် လည်း ပါတာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့
ပြန်စာမရှိပါဘူး။ ကျောင်းသား တစ်ယောက် အတွက် တက္ကသိုလ်မြေဟာ အထီးကျန်တယ်လို့
ရှိမှ မရှိဘဲ။ ကျောင်းသားတွေ အကုန်လုံးက ကိုယ့်ရဲ့ ကျောင်းတက်ဖော်
ကျောင်းတက်ဖက်တွေ ပဲ မဟုတ် လား။

သိပ်မကြာဘူး။ ဘောင်းဘီကြီးကားယားကားယားနဲ့ ဘီလူးတစ် ကောင်
ရောက်လာတယ်။ ပါးစပ် ကတော့ ပွစိပွစိနဲ့။

'ဘာကိစ္စနဲ့ အစောကြီးထွက်သွားတာလဲ၊ မင်းအိမ်ကိုဝင်ခေါ်တော့
မင်းဘွားတော် က ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက် တည်းလိုက်လာရတာ '

ဘီလူးက သူ့ထုံးစံအတိုင်းခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ ပြော နေတယ်။

ဘီလူးဆိုလို့လည်း လန့်မသွားနဲ့ဦး။ ငါ့သူငယ်ချင်း လူစစ်စစ် ပါ။ ဘီလူးဆိုတာ နာမည် ပြောင်။ နာမည် ရင်းက ဝင်းသူရလွင်။ ဒါပေမဲ့ ဘော်ဒါတိုင်းက ဘီလူးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဒီကောင် ဘီလူးဆိုတဲ့ နာမည် တွင် သွားပုံကလည်း ရင်နင့်စရာ။

ငါတို့တွေ ဆယ်တန်းလောက်မှာ အက်ဆစ်တို့၊ သီအိုရီတို့အရှိန်နဲ့

ဟစ်ဟော့ဂီတက မြန်မာနိုင်ငံမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပေါက်ကွဲနေတဲ့ကာလ။

လူငယ်ဆယ်ယောက် မှာ ကိုးယောက် နဲ့ တစ်ပိုင်းက ရက်ပါရူး ရူးနေကြတဲ့ အချိန်။

(ကျန်တဲ့တစ်ပိုင်းက အောက်ပိုင်းသေနေလို့။ မဟုတ်ရင် ဆယ် လောက်စလုံး ရက်ပါရူးတွေ ။)

အဲဒီ ထဲမှာ ဝင်းသူရလွင်က သူများ ထက် ထူးတယ်။ ပိုက်ဆံ လည်း

တတ်နိုင်တော့ စတူဒီယိုတွေ ဘာတွေ သွားပြီး အသံတွေ ဘာတွေ သွင်းလိုက်သေးတယ်။

သူ့ရဲ့ ရက်ပါနာမည် ကိုလည်း ဘုံဆန်ဆန်အဖျား ဆွတ်ပြီး 'ဖ' လို့ ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီ ဒဘယ်လူဆိုတဲ့နာမည် နဲ့ပဲ အခွေကြမ်းတွေ ဘာတွေ ကူးပြီး

သူငယ်ချင်းတွေ ကို ဝေပါသေးတယ်။ ဒီကောင့်သီချင်းတွေ ကတော့ ဘယ်လိုနေမှန်း မသိဘူး။

ဒီကောင့်ကို ဒဘယ်လူ၊ ဒဘယ်လူလို့ ခေါ်ရတာ ထောက်နေလို့ ဘယ်လူ

ဘယ်လူလို့ခေါ်ရင်းကနေ နောက်ဆုံးတော့ ဘီလူး ဆိုတဲ့နာမည် တွင် သွားရတော့တာပဲ။

'နောက်တစ်ခါ အဲဒီ လို စောစောစီးစီးသွားမယ်ဆိုရင် ဖုန်းလေး ဘာလေး

ဆက်ကွာ၊ အလကားနေရင်း မင်းအိမ်ဘက်ကို ကွေ့ပတ်ဝင်နေရတာ အလုပ်ရှုပ်တယ်ကွ'

ဘီလူးက ကျောင်းကို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာတဲ့ကောင်။ ဘောင်းဘီ ပွပွ၊ အင်္ကျီပွပွ၊

ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ ဒီကောင့်ပုံစံက ထောင့် မကျိုးဘူး။ လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင်

မြင်တာနဲ့ နားရင်းတက်ကိုက်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို အချို့မပြေတာ။

စိတ်ရင်းလေး ကတော့ ကောင်း ရှာပါတယ်။

'ရယ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလောက်အဝေး ကြီး

တစ်ယောက် တည်း ကားမောင်းလာရတာ ပျင်းဖို့ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ သိလား၊

နောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက် ဖြစ်အောင် ဆက်'

ဘီလူးက သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ ထွက်သွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကြည် မလင် ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ပြောလိုမပြီးတော့ဘူး။

'ဟ... ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းက လာချင်တဲ့ရက်မှ လာပြီးတော့ မင်း လာမယ်မှန်း အကြားအမြင်ရနေတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖုန်းဆက်ရမှာလဲ'

နည်းနည်း လေးပြန်ကောတော့မှ ဘီလူး အသံတိတ်သွားတော့ တယ်။ ငါ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။ ဟိုဘက်အိတ်ထဲ နှိုက်၊ ဒီဘက် အိတ်ထဲ နှိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး ဖင်အောက်ကနေမှ ထုတ်လိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်တစ်ဘူး။

'ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်းဟာလေး ပါမလာဘူးလား'

ဆေးလိပ်ကို မီးညှိရင်း ဘီလူးက ခေါင်းရော လက်ပါ ခါပြတယ်။ ပါးစပ်က မီးခိုးတစ်ချက်မှု တ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

'တော် ပြီလေ သားကြီး၊ ခြောက်လတောင် ကျော်သွားပြီ၊ မနေ့က ပဲ မီးပူတိုက်ခါကပြီး ဗီရိယံထည့်သိမ်းလိုက်ပြီ'

'ကောင်းပါ့ကွာ'

ဘီလူးက ရေလုံ့တယ်။ ရေလုံ့တော့ စော်ကြည်တယ်။ စော်ကြည် တော့ ဟော တစ်ယောက် ဟော တစ်ယောက် ။

'ဟေ့ကောင်... နာရီပြစမ်း'

ငါ့လက်က နာရီကို ဆွဲကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပြုပြုပျာပျာ ဖြစ် သွားပြီး လက်ထဲမှာ လိပ်ယူလာတဲ့ ပုဆိုးကို ဘောင်းဘီပေါ်ကနေ ထပ် ဝတ်လိုက်တယ်။

'ဒီနေ့ အတန်းလွတ်လို့ မ ဖြစ်ဘူး သားကြီးရ၊ အခန်းထဲမှာ ငါ့ အတွက် ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်နေပြီ၊ ရေဒါထောက်ထားရသလောက်တော့ အကုန် လုံး အိုကေပဲ၊

ငါလစ်လိုက်ဦးမယ်'

လက်ထဲက ဆေးလိပ်ကို တောက်လွှတ်လိုက်ပြီး ပုဆိုးကြီး ဖိုသီ ဖတ်သီနဲ့ ကန်တင်းထဲကနေ ပြေးထွက်သွားတယ်။ အပေါက်ဝရောက်မှ ငါ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး...

'ဟေ့ကောင်... ငါနဲ့ အတူတူပြန်မယ်နော်၊ စောင့်ဦး'

အတန်းထဲမှာ တစ်ချိန် နှစ် ချိန်လောက် ဟေးလားဝါးလားဝင်လုပ် ပြီး Physics ကန်တင်းမှာ ဘီလူးပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ ဒီကောင် တကယ်ပဲ ကျောင်းသွားတက်နေတာပါလား။ နောက်ဆုံးအချိန်ပြီး တဲ့ထိတောင် ထွက်မလာသေးဘူး။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာဘူး။ ကက်ဆက်သံတဒုန်းဒုန်း တခိုင်းခိုင်းကြား လိုက်ရတယ်။ ဒါဆို ဘီလူးရဲ့ ကားပဲ။ ဒီကောင့်ကားကို တွေ့ ပူးရင် အသံ က အရပ်ထက်ပိုမြန်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို လွယ်လွယ်နဲ့ သဘော ပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကောင့်ကားက ဘယ်ဆီနေ မှန်း မသိသေးဘူး။ ကားကက်ဆက်သံက ကြားနေရပြီ။ ကန်တင်းရှေ့မှာ ကားကို ကျီခနဲထိုးရပ်လိုက်ပြီး...

'ငါ့ခါး မြန်မြန်၊ လာ မြန်မြန်တက်'

ကားပေါ်ကနေ ငါ့ကို ပျာတီးပျာယာခေါ်နေတယ်။ ရန်တွေ ဘာတွေ များ ဖြစ်လာလို့လားဆိုပြီး ငါလည်း သူ့ကားပေါ် အမြန်တက်လိုက် တယ်။ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဆရာသမားက သူ့အတန်းထဲက ကောင်မလေး နောက်ကို လိုက်ဖို့ပြင်နေတာကိုး။ ကောင်မလေး တက်သွားတဲ့ ဘတ်(စ်) ကားကြီးနောက်ကနေပဲ အိပ်အိပ်လိုက်နေရတယ်။

ကားပေါ်မှာ တော့ ဘီ (Beat) တွေ က မြူကြွစူးရဆဲ။ ငါတို့ နှစ် ယောက် တောင် လိုက်အော်မိသေးတယ်။

'မင်းမကြိုက်တဲ့ ဟစ်ဟော့ အေး... ငါကြိုက်တယ်၊

ဘာလို့လဲ လူတွေ မှာ အကြိုက်နဲ့ စရိုက်ကွာလို့ပဲ၊

မင်းမကြိုက်တဲ့ ဟစ်ဟော့'

အခုလို ဖွန်လင်္ကာဖွဲ့ဖို့ဆိုရင် ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်က တော် တော် စိတ်ရှည်တယ်။
ကြည့်ဦးလေ။ ဘတ်စ်ကားက မှတ်တိုင်ရပ်ရင် ငါတို့ကလည်း ရပ်။ လူတင်တာစောင့်ရင်
ငါတို့လည်း စောင့်။ တစ်ခါတစ်ခါ မှတ်တိုင်မှာ တမေ့တမောကြီး ကြာချင်ကြာနေသေး။
ကက်ဆက်အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြီး ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေတဲ့ ငါတို့ကို မှတ်တိုင်က လူတွေ
ကလည်း အထူးအဆန်းပုံစံမျိုးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြ။ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ ဒီကောင် ကတော့ ဘာမှမ
ဖြစ်သလိုပဲ။ သီချင်းသံတွေ ကြားမှာ တောင် စည်းချက်ညီညီ ခေါင်း လှုပ်နေသေးတယ်။

တာမေ့အပိုင်းရောက်တော့ ဘီလူးလိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက
ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ငါ့ကောင်ကြီး ကတော့ ကားပေါ်ကနေ မဆင်းဘဲ
ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကောင်မလေးနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း
အချင်းချင်း လက်ကုတ်ပြီး ငါတို့ကားဘက်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေတယ်။
ပြီးတော့မှ မခိုးမခန့်လေးပြုပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

'အခြေအနေကောင်းပါတယ်ကွ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား'

ကားမောင်းနေတဲ့ ဘီလူးပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း ငါက ပြောလိုက်တယ်။

'မကောင်းလို့လည်း မရဘူးလေ၊ နာမည် ကိုက ဘီလူးပါဆိုနေမှ၊ မပိုင်ဘဲ
အစွယ်ထုတ်ပါ့မလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...'ကနေ အစချီကာ သူလိုက်ရင် မရဖူးသေးတဲ့
ကောင်မလေး တစ်ယောက် မှ မရှိဘူးဘာဘူးနဲ့ သူ ဘယ်လောက်စွဲကြောင်းတွေ
ပြောပါလေတော့တယ်။ ဒီကောင့်ကို အမြင်ကတ်တာ အဲဒါပဲ။ နည်းနည်း မှ မြှောက်ပေးလိုက်
မရဘူး။

'ဒါနဲ့ မင့် နောက်ဆုံးဟာလေးနဲ့ကရော ဘယ်လိုပြတ်သွားတာလဲ'

ဒီကောင့်ရဲ့ စော်ကြည်ဋီကာဒဏ်ကများ သက်သာရာရမလားဆို ပြီး
စကားလမ်းလွှဲလိုက်တော့မှ ပိုဆိုးပါတော့တယ်။ ကားကက်ဆက်ကို ပိတ်ပြီး
လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ သူတို့ ချစ်သူဘဝအတွင်း ရေး တွေ ကို တစ်တစ် ခွဲ
ပြောပြပါတော့တယ်။ ငါ့လမ်းထိပ်ရောက်တဲ့အထိတောင် မပြီးနိုင် သေးလို့ ကားကိုရပ်ပြီး

ဆက်ပြောနေသေးတယ်။

'မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့် ငါ့ခါးရာ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ နှစ် ဦးသဘောတူ အိပ်ကြတယ်ကွာ၊ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ထိုင် ငိုပါလေရော၊ တစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ မသိရင် ငါ ကပဲ သူ့ကို မဟားတရားလုပ်နေသလိုလို တကယ့်ကျွတ်စကီးပဲ၊ ဒါနဲ့ ငါ လည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရော'

'ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ်နော်၊ တော် တော် ဆိုးတာပဲ၊ ဖြတ်ပစ်ရမှာ ပေါ့'ဆိုပြီး ငါလည်း ဒီကောင်စကားကို အမြန်ဖြတ်ရတယ်။ မဟုတ်ရင် ကားပေါ်မှာ ပါ မိုးလင်းသွားမယ့်အပေါက်။

'ညကျရင် လူစုထားကြနော်၊ ငါ မင်းတို့ကို လာခေါ်မယ်'ဆိုပြီး ကားပေါ်ကနေ လှမ်းအော်သွားသေးတယ်။ ငါလည်း နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်မထောင်ပြလိုက်တယ်။ ဒီကောင်က မိန်းမကိစ္စဆို အင်မတန် ဝါသနာကြီးတဲ့အကောင်၊ ငါကလည်း အဲဒါမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူး။

ငါ ဖြစ်ချင်တာက အရင်ခေတ်ကလို အဆောင်ရှေ့သွား၊ ဂစ်တာ လေးတီး၊ သီချင်းလေးဆို စသဖြင့် ကိုယ်ချစ်ရသူလေးကို ဖျော်ဖြေပေး၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ ကိုယ့်ချစ်သူလေးက ပြတင်းပေါက်ကနေ မရဲတရဲချောင်းကြည့်၊ ကိုယ်စားဖို့ လက်ဖက်တွေ ဘာတွေ ချပေး၊ ကဲ... ဘယ်လောက်ကြည်နူးဖို့ကောင်းသလဲ၊ နူးညံ့မှု တွေ ကို ဦးထိပ်တင်တဲ့အချိန်မျိုးတွေ ပဲ ဆုံချင်တယ်ကွာ။

အခုခေတ်ကောင်တွေ ကတော့ မနက်တွေ ! နေ့လယ်ကြိုက်၊ ည ဟိုတယ်သွား။ နောက်တစ်နေ့ ပြတ်။ အဲဒီ လို ခန္ဓာဗေဒအချစ်မျိုးတွေ ကို မလိုချင်ဘူး။ ပြောလို့သာ ပြောရတာ ။ ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်က မိန်းမကိစ္စ ရှုပ်တာမှန်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ်မှာ တော် တော် ကောင်းပါတယ်။ အနွံအတာလည်း ခံတယ်။ ဘာလုပ်လုပ် သူချည်းပဲ ခိုင်ခံ့ငွေထုတ်တာ။ ပိုက်ဆံပြည့်စုံတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

အိမ်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုးပြီး ညစာကို ခပ်သုတ်သုတ်စားလိုက်တယ်။ ဟိုကောင် ဖွန်ကြောင်တဲ့နောက်လိုက်နေရတာ နဲ့ နေလုံးကြီးတောင် ကမ္ဘာတစ်ဖက်ကိုဦးသွားပြီ။ အိမ်ထဲကနေ အသာလစ်ထွက်မယ် ကြံကာ ရှိသေးတယ်။

'ဟဲ့... ဒါက ဘယ်လဲ၊ အိမ်မှာ ဖင်လေးဘာလေး ပူအောင်နေ ပါဦးလား'

သွားပြီ။ ဒါ ငါ့အမေဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးရဲ့ အင်ထရီပတ်ပျိုး။ မနက်က ပိုက်ဆံတောင်းလို့ တက်ခဲ့တဲ့ ရှေ့ခံက အခုအချိန်ထိ မပြေသေးဘူးထင်တယ်။

'အိမ်မှာ သား တစ်ယောက် ရှိလို့များ အားကိုးရမယ်မှတ်ပါတယ်၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အလေလိုက်ဖို့ပဲ ကြံနေတယ်၊ ဒီနေ့ည ဘယ်မှမသွား နဲ့၊ ဆိုင်စောင့်၊ ငါ တရားပွဲသွားစရာရှိတယ်၊ ကြားလား'

'ဟာ... အမေကြီးကလည်း၊ ညီမလေးရှိတာပဲဟာ၊ သူ့စောင့်ခိုင်းလိုက်ပါလား'

'ရမလားဟဲ့၊ နင့်ညီမက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းလေ၊ တစ်ညလုံး စာကျက်ရမှာ '

'ဒါဆို ဖေကြီးကရော'

'အောင်မလေး... နင့်အဖေက ပိုဆိုးသေး၊ မျက်စိက မူ နဲ့၊ လက် က တုန်နဲ့၊ ရေဒီယိုနားထောင်ဖို့ကလွဲရင် ဘာများ သုံးစားလို့ရသလဲ၊ ဟင်'

ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ငါ့အဖေကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ငါ့အဖေက တော့ သူ့ရေဒီယိုနဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ငါ့အမေ ဘာပြောပြော စိတ်မဝင် စားဘူး။ စိတ်မဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့။

'တော် ... တော် ... နင် ငါ့ကို ဘာမှဆင်ခြေဆင်လက်တွေ တက်မနေနဲ့၊ ငါစောင့်ဆို စောင့်၊ ဒါပဲ'

ငါကလည်း မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာ လေးပဲလေ

သိတယ်မဟုတ်လား။ လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

'မရဘူး၊ ဟိုမှာ သားသူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ချိန်းထားတာ၊ အခု တောင်...'

'နောက်ကျနေပြီ'ဆိုတဲ့စကားကိုတောင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ဘဲ အိမ်ထဲကနေ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးလိုက်တယ်။ မဟုတ်ရင် တကယ်ဆိုင်စောင့်ရမှာ လေ။ မလွယ်ကြာပဲ။

...

ဒီနေ့ခတ်လူငယ်တွေ ရဲ့ သမိုင်းစာမျက်နှာများ ကို လှန်လှော ဖတ်ရှုချင်စိတ်တွေ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ပြင်းပြနေပြီလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကြွဲခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်။

ဟောဒီမှာ လူငယ်တွေ ရဲ့ ပွင့်လင်းသံစဉ်များ ဟာ စပီကာတွေ က ထွက်နေတဲ့ ဂီတအပြင်းစားအသံတွေ ကိုတောင် လွှမ်းခြုံနေရော့မယ်။

'လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတာ လူငယ်တို့ဖူးပွင့်ရာ ပန်းဥယျာဉ်'

နံရံမှာ အဲဒီ လို ထူးထူးဆန်းဆန်းစာကြောင်းကို ရေး ထွင်းထားတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်အမည် ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ငါတို့တစ်တွေ ညစဉ်ဆုံတွေ့ . ကြတယ်။ ငါရောက်သွားတော့ တွဲ ဘောတွေ အကုန်စုံနေကြပြီ။

'နိုင်ငံ့သားကောင်းရတနာတွေ ၊ ဘာလို့ တစ်ကောင်မှ ကျောင်းမလာကြတာလဲ'

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို တစ်ကောင်မှ ရောက်မလာလို့ ငါက ထိုင်ထိုင်ချင်း ကောလိုက်တယ်။

'... ...'

တစ်ယောက် မှ ငါ့စကားကို ပြန်မဖြေ။ ငါ့ကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြတယ်။

'ဟေ့ကောင်တွေ '

နောက်တစ်ခါကထပ်မေးတော့လည်း ဘာမှမထူး။ ငါ့မျက်လုံး ကိုပဲ
အကုန်လုံးဝိုင်းပြီး မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေကြဆဲ။

'မင်းတို့ လင်တော် မလို့ ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလား'

အဲဒီ လို ထပ်အော်လိုက်တော့မှပဲ ဒီကောင်တွေ အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေ
ပြန်လွှဲသွားတော့တယ်။

'ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကို ဘာလိုဝိုင်းကြည့်နေရတာ တုန်း'

'ဒီလိုကွ ငါ့ခါးရ၊ မင်း မနေ့က အစောကြီးပြန်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့လည်း
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတာ ကြာလာ တော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ အများ
အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ဖို့ရာ တစ်ခုခုလုပ်ကြဖို့ ဝိုင်းဝန်း စဉ်းစားကြတယ်ကွ'

ထန်အုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဆရာကြီးလေသံနဲ့ စကားစတယ်။ ငါက လည်း
သိချင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အောင့်အည်းပြီး နားထောင်ပေးရတာ ပေါ့။

'ငါတို့တစ်တွေ အားလုံးက စိတ်ပညာအဓိကကျောင်းသားတွေ မဟုတ်လား'

'အင်း... ဟုတ်တယ်လေ'

ငါအပါအဝင် တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ဘီလူးတစ်ကောင်က လွဲလို့ အကုန် လုံးက
စိတ်ပညာကျောင်းသားတွေ ။ ဝါသနာပါလွန်းလို့ ယူထားကြတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဆယ်တန်းအောင်မှတ်တွေ နည်းလွန်းလို့ မရရတာ ယူထားကြတာ။ တက္ကသိုလ်ကို
သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံး မခွဲခွာ အတူတူ တက်ချင်လို့လည်း ပါတာပေါ့လေ။

'အေး... အဲဒါ ကျောင်းကို လူကိုယ်တိုင် သွားတက်စရာမလိုဘဲ
အလိုလိုစာတတ်မယ့်နည်းကို ငါတို့တစ်တွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်လေ'

'ဘာ'

'ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ ကျောင်းမတက်ဘဲ စာအလိုလိုတတ်မယ့်နည်း ဟုတ်လား'

ဒီကောင်တွေ ပြောတာနဲ့တင် ငါ ကတော့ တော် တော် လေး စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။

အဲဒီ နည်းသာ အမှန်တကယ်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့မယ် ဆိုရင်
ကျောင်းသားထုတစ်ရပ်လုံးအတွက် တော် တော် အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စကြီးပဲ။

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့အားလုံး အဲဒီ ကိစ္စကြီး ကို စမ်းသပ်မလို့
မင်းကိုစောင့်နေတာ'

'ငါ့ကိုစောင့်နေတာ'

'တော် ... တော် ... ထန်အုပ်၊ မင်းက လိပ်ပတ်လည်အောင် လည်း
ရှင်းမပြတတ်ဘဲနဲ့၊ ငါပဲ ပြောပြတော့မယ်၊ ဒီလိုကွာ ငါးခါး'

'ငါတို့စိတ်ပညာမှာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စိတ်ညှို့တယ် ဆိုတာ
ရှိတယ်မဟုတ်လား'

ငါ ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီ တော့မှ အာပုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှု အပြည့်ရသွားတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ဆက်ပြီးရှင်း ပြတယ်။

'ဆိုတော့ကွာ၊ ဒီနေ့ မင်းက ကျောင်းသွားတက်တယ်၊ မင်း ကျောင်းမှာ ဘာတွေ
သင်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ သိရအောင် မင်းကို စိတ်ညှို့ပြီး
မင်းစိတ်ထဲက ကျောင်းစာတွေ ကို ကူးယူမလို့'

'အဲဒါကြောင့် ငါတို့တစ်တွေ က မင်းမျက်လုံးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ'

ဂေါ်ပြားကပါ ဝင်ပြောတယ်။

'အမလေးလေး... နိဘယ်ဆုတောင် ချီးမြှင့်သင့်တဲ့ တွေ :ခေါ် ပညာရှင်ကြီးများ
ပါလားနော်၊ တော် တော် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ ပဲ'

'ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုအတွေ့ :အခေါ်မျိုးရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ငါတို့တစ်တွေ
မနေ့က တစ်ညလုံး ဝိုင်းစဉ်းစားပြီးမှ ထွက်လာတာ'

ငါရွံ့ပြီးပြောနေတာကို အကောင်းအောက်မေ့ပြီး ဂေါ်ပြားက ခေါင်း

တညိတ်ညိတ်နဲ့ ထပ်ပြောနေသေးတယ်။

'ဪ... ဪ... တော် ရှာပါပေရဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင်အဖွဲ့ရယ်၊ ကဲ... အခု ငါ့မျက်လုံးထဲကို ကြည့်တော့ ဘာများ မြင်တော် မူကြပါသတုံး'

အဲဒီ လို ငါကမေးလိုက်တော့ သုံးကောင်စလုံး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဖြစ်သွားကြတယ်။ ထန်အုပ်က ရေခဲနွေးအိုး လဲမလိုလို၊ ဆေးလိပ်မီးညှိမလိုလိုနဲ့ မယောင်မလည်ထွက်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့နှစ် ကောင်ကလည်း ခွေးအကြီး ထော်လာချီနင်းခံထားရသလို တအင်း အင်း ဖြစ်နေကြတယ်။

'ဟုတ်လည်း ဟုတ်တဲ့ကောင်ကွ၊ ငါ့မျက်လုံးကို ကြည့်လို့ မြင် နေပါဦးမယ် အားကြီးကြီး၊ ငါက အခန်းထဲမှာ ဟေးလားဝါးလားက လွဲပြီး ဘာမှလုပ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ'

'ထင်တော့ ထင်သားပဲကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကောင့်မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ ပါဘူးလို့'

ခုချိန်ထိတောင် ဂေါ်ပြားက အလျော့မပေးသေး။ အထွန်ထပ်တက် ချင်ပြန်တယ်။

'တော် စမ်းပါကွာ ပေါက်တတ်ကရတွေ ၊ မင်းတို့တစ်တွေ အဲဒီ လို တခြားလူ တစ်ယောက် ယောက် ကို စိတ်ညှို့ပြီး စာတွေ ကူးယူလိုရတယ် ထားပါဦး၊ ကျောင်းခေါ်ချိန်တို့ ဘာတို့ကျတော့ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတို့တစ်တွေ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းခေါ်ချိန်အပြည့်ရအောင်လုပ်တဲ့နည်းကိုပါ ဆက်စဉ်းစားကြရအောင်'

မယောင်မလည်လုပ်ပြီး ထထွက်သွားတဲ့ ထန်အုပ်က သူ့နေရာ သူ ပြန်ထိုင်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောတယ်။

'အေး... စဉ်းစားချင်ရင်လည်း ငါမရှိမှ စဉ်းစားကြ၊ ငါ့ရှေ့မှာ တော့ မစဉ်းစားကြနဲ့ဟေ့'

ဟိုသုံးကောင်က ငါ့စကားကို ဂရုတောင်မစိုက်တော့။ ခေါင်းချင်း ဆိုင်ပြီး အဲဒီ

ကိစ္စကို တကျွတ်ကျွတ်ဆွေးနွေးနေကြတယ်။ အံ့ရော။

'ဟေ့ကောင်တွေ ထိုင်နေတာ ကြာပြီလား'

ဘီလူးရောက်လာလို့ တော် သေးတယ်။ စကားပိုင်းက ဦးတည်ရာ ပြောင်းသွားတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘီလူးပါးစပ်က ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမအတွင်း ရေး တွေ ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပြောပြနေတယ်။ ဟိုသုံးကောင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သားရေတများများ နဲ့ မစားရညှော်ခံနေကြတယ်။

ဘီလူးက အားရအောင် ပြောပြီးတော့မှ...

'ဒါနဲ့ ငါ့ကောင်တွေ ဒီည အိမ်ပြန်မအိပ်ကြပါနဲ့လား'

'ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'ညလုံးပေါက် ဒုတိယသွားခုတ်ကြမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ'

ငါတို့အားလုံးကလည်း မိဘအိမ်ကို သိပ်ချစ်ကြတဲ့ကောင်တွေ ဆိုတော့ တက်ညီလက်ညီပဲ။

'Let's Go

...

ဆတာပေါ့။ တစ်ညလုံး အိမ်ကိုပြန်မလာဘဲ မနက်ကျမှ ပြန်လာတဲ့ ငါ့ကို
မားသားကြီးက ကောင်းကောင်းဆတာပေါ့။ ငါ့အမေရဲ့ ရေဒီယို က အပြင်းစားသံစဉ်တွေ
ချည်းပဲ နာရီဝက်လောက် အဆက်မပြတ်လွှင့်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကြားထဲမှာ
ကြော်ငြာထိုးချိန်တောင် မရဘူး။

ကျောင်းမသွားမယ့်အတူတူ ညက အိမ်ပြန်မအိပ်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်အနေ နဲ့
နေ့လယ်ကျရင် မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သွား ဝယ်ပေးရမယ်။
ညနေရောက်ရင် ညီမလေးကို ကျွဲအကြံအစဉ် လုပ်ပေး ရမယ်။ ငါလည်း ဒီတစ်ခါတော့
ဈေးမဆစ်တော့ပါဘူး။ မြန်မြန်နားအေး ပြီးရောဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တယ်။

ဆိုင်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေ ကြားထဲက လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေ ထဲမှာ လူတွေ
တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပွတ်တိုက်တိုးဝှေ့နေကြတယ်။ အဲဒါ မင်္ဂလာဈေးပေါ့။
ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်လိုက်ရုံနဲ့ ချွေးပျံ့ခေါင်းမနောက်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို
ကြိုက်သလိုပြော။

ငါ့မှာ တော့ ငါ့အမေမှာ လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းစာရွက်ကို ကိုင်ပြီး
ချာချာလည်နေတော့တာပဲ။ ပစ္စည်းအမယ်တွေ ကများ တော့ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်
လိုက်ဝယ်ရတာ လျှာတောင်ထွက်နေပြီ။ ကြာလေလေ လက် ထဲမှာ အထုပ်တွေ
တိုးလာလေလေ။ အိတ်တွေ အများ ကြီး ဆွဲထားရတဲ့ ငါ့လက်ချောင်းတွေ တောင်
နီရဲတွတ်ကုန်ပြီ။

အလှူပေးနေသလိုမျိုး တစ်ဈေးလုံး အုန်းအုန်းထအောင် ရောင် : ဝယ်နေတဲ့
လူတွေ ကိုကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပျက်လာတယ်။ တနင့် တပိုး အထုပ်တွေ ကို
ဆွဲနေရတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း စိတ်ပျက်မိတယ်။ အခုလို အရောင် : အဝယ်အလုပ်ကြီးဆိုတာ
စဉ်းစာလေလေ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လေလေ။

ငါက ဒီဈေးကြီးထဲကနေ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ ကို ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ က ငါတို့ဆီကနေ တစ်ဆင့်ထပ်ဝယ်တယ်။ အမြတ်တွေ ကို ဖယ်ပြီး အရင်းတွေ ကို ဒီဈေးထဲက ဆိုင်တွေ မှာ ထပ်လာ ဝယ်ရပြန်တယ်။ အမြတ်တွေ ကတော့ ဝတ်ဖို့၊ စားဖို့၊ ကျောင်းတက်ဖို့၊ ဆေးကုဖို့၊ ထွေလီထွေလာကိစ္စတွေ နဲ့ပဲ ကုန်သွားပြန်တယ်။

နောက်ထပ် နောက်ထပ် ဝယ်။ ပြီးရင် ရောင်း ။ ကုန်ရင် ပြန်ဝယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လုံးချာပတ်လည်ရင်း ဈေးထဲက လူတွေ ရော ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ ရော ငါတို့တစ်တွေ ရော အသက်တွေ ကြီးလာကြ။ နောက်ဆုံးတော့ အရင်းအမြတ်တွေ အကုန်လုံးကိုထားခဲ့ပြီး တစ်ယောက် တည်း ထွက်သွား ရ။ ဒီလို ရောင်း ၊ရင်းဝယ်ရင်းနဲ့ပဲ တစ်ဘဝလုံးစာအချိန်တွေ ကုန်ရတော့မှာ လား။

တကယ့်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိလွန်းမက မရှိအောင် လုံးဝမရှိတဲ့ ကိစ္စ ကြီးပဲ။ စိတ်တိုတိုနဲ့ လက်ထဲကအထုပ်တွေ ကို တဝီဝီမြည့် အောင်လှည့်ပြီး အဝေးကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်လုပ်ရဲပါ့မလဲ။ ဒီအထုပ်တွေ ကပဲ ငါတို့ကို ထမင်းကျွေးနေတာ မဟုတ်လား။

'ဟာ... ငအ'

အရည်မရ အဖတ်မရတွေ လျှောက်စဉ်းစားနေမိတာနဲ့ ဝယ်ရမယ့် ဆိုင်ကိုတောင် ကျော်သွားပြီ။ ဆိုင်ဝမှာ ပြဲနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲ တိုးဝှေ့လိုက်ပြီး...

'အာကြီးရေ... စူပါသုံးထုပ်၊ ဘက်ဒီငါးထုပ်၊ မီကီနဲ့ ဂိုးလ်ရီစ် နှစ် ထုပ်စီ'

ဆိုင်ပေါ်က တရုတ်မကြီးသာမက တစ်ဈေးလုံးကြားလောက်အောင် ဟစ်အော်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီ တော့မှ မြန်မြန်ရမှာ မဟုတ်လား။ မြန်မြန်ရမှ ဒီဈေးထဲက မြန်မြန်ထွက်ပြီး အပြင်က လေကောင်းလေသန့်ကို မြန်မြန်ရှူဝနေပြီ။

ဒီဈေးကြီးထဲမှာ ပိုက်ဆံပုပ်နဲ့တွေ လှိုင်လှိုင်ထနေတာ ကြာလာတော့ အော်ဂလီဆန်တယ်ကွာ။

ညရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းဥယျာဉ်မှာ ရိုးရာမပျက် ပျံ့ကြဲကြတယ်။

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် လုပြောနေလိုက်ကြတာ အချိန်တွေ ကုန်လို့ကုန်သွားမှန်း
မသိလိုက်ရ။ ဆိုင်ပိတ်တဲ့အထိတောင် ငြင်းခုံနေကြတုန်း။ ဆိုင်ရှင်က ခုံတွေ သိမ်းပြီး
ကြမ်းပြင်ကို ရေတွေ နဲ့ လောင်းချတော့ မှသာ လူစုခွဲပြီး ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီနေ့ ဘီလူးတစ်ကောင် ပျောက်နေတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ သေချာ ပြီ။ တာမွေက
ဟိုကောင်မလေးကို သွားကြောင်နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

...

ဒီနေ့တော့ ကန်တင်းမှာ လူစုံတက်စုံပဲ။ ငါဝင်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း
အာပုပ်က ဝမ်းသာအားရနဲ့...

'မင်းကိုစောင့်နေတာ အတော် ပဲကွ၊ လာကွာ၊ ငါတို့ရဲ့ ဆိတ်ပညာ ဆရာ
ဦးကျော်မြင့်ကို သွားရှာမလို့'

'ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာ့ကို ရှာပြီး၊ တော် ကြာ လက်ချာရိုက်နေ ဦးမယ်'

ဆရာဦးကျော်မြင့်ဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ စိတ်ပညာဆရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက
သူ့ရဲ့ ကျိုးတိုးကျွတ် မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ကို အစွဲပြုပြီး ဆိတ်ပညာဆရာလို့ပဲ ခေါ်တယ်။
သူ့ရှေ့မှာ လည်း အဲဒီ လို့ပဲ ခေါ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာခမျာ ငါတို့ကိုပဲ စကားမဝီဘူးလို့
ထင်နေရှာတယ်လေ။

'ဟိုတစ်နေ့က ငါတို့တစ်တွေ ပြောထားတဲ့ကိစ္စလေကွာ၊ ကျောင်း မတက်ဘဲ
စိတ်ညှိုးပြီး စာသင်မယ့်နည်းလေ၊ အဲဒါ ဆရာရဲ့ အတည်ပြုချက်ယူပြီး
စာတမ်းတစ်စောင်တင်ရင် ကောင်းမလားလို့'

'ဟာကွာ... မင်းတို့ကလည်း'

ဒီကောင်တွေ က အဲဒီ ကိစ္စကို အခုထက်ထိ လက်မလျှော့သေး။ ဒီလို ကြီးမားတဲ့တွေ ရှိချက်ကြီးဆိုတာ စာတန်းအဆင့်လောက်နဲ့ မသင့်တော် ကြောင်း၊ တစ်ခါတည်း အင်တာနက်ပေါ်တင်ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုကြေငြာသင့်ကြောင်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ .ကရာလျှောက်ပြောပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်း ထားရတယ်။ တော် ကြာ ငါတို့ရဲ့ စိတ်ပညာဆရာကြီးက စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်တတ်ကရတွေ လာပြောရမလားဆိုပြီး နီးရာနဲ့ကောက် ထုနေလို့ ငါပါရောယောင်ပြေးနေရဦးမယ်။

တခုနီးဒုန်း တီးလုံးသံများ နဲ့အတူ ဟိုကောင် ဘီလူးရောက်လာတယ်။ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ဘေးမှာ တာမွေအပိုင်းက ကောင်မလေး။ နှစ် လုံးထီပေါက်ထားတဲ့ ဆိုက်ကားသမား မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ငါတို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

'နီ... ဒါကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ လေ၊ ဒီကောင်က ဂေါ်ပြား၊ ဟိုကောင်က အာပုပ်၊ ထန်အုပ်၊ ဒါက ငါးခါးတဲ့၊ သားကြီးတို့ ဒါ ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အသစ်စက်စက် ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူလေး နီနီတဲ့၊ အခုလေးတင် ကားပေါ်မှာ အဖြေရခဲ့တာ'

နီနီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ငါတို့နာမည် တွေ ကိုကြားတော့ တခပ်ခပ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ရယ်ပါတယ်။ သူ့စိမ်း ယောက်ျားလေးတွေ ကြားမှာ မို့လို့ ရှိုးတိုးရုန်းတန်း ဖြစ်နေတာမျိုး မရှိပါဘူး။

'ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေ ဘာပြောပြော မယုံနဲ့နော်၊ အကုန်လုံးက ဆိုက်ကိုကျောင်းသားတွေ နို့ကိုပါ ဆိုက်ကိုဖောက်သွားလိမ့်မယ်'

ကောင်မလေးက ထပ်ရယ်ပြန်တယ်။ အပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ။ ဒီကောင်မလေးရယ်တာ တော် တော် ထူးဆန်းတယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီးတော့ကို ရယ်နေတာ။ မသိရင် ဓာတ်လိုက်နေသလိုပဲ။

'ကို့သူငယ်ချင်းနာမည် တွေ ကလည်း တော် တော် ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ နို့ဘဝမှာ အဲဒီ လိုနာမည် မျိုးတွေ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီ နာမည် တွေ တွင် သွားတာလဲ'

ကောင်မလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ဘီလူးဘက်ကို လှည့်မေးတယ်။

ဟိုကောင်ကလည်း ပြောချင်ရက် လက်တို့ဆိုတော့ အကုန်လုံး ဝိုင်းတားတာတောင် မရဘူး။
ဖော်ကောင်လုပ်တော့တာပဲ။

'အင်း... ပြောရမှာ တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ ချစ်သူလေးက
မေးလာပြန်တော့လည်း ပြောရမှာ ပေါ့လေ၊ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...'

ငါတို့ကိုကြည့်ပြီး ဘီလူးက သနားစဖွယ်သတ္တဝါလေးတွေ ကို
ကရုဏာသက်သလိုမျိုး တကျွတ်ကျွတ်လုပ်ပြီး ခေါင်းယမ်းနေသေးတယ်။
ခွက်နဲ့ကောက်ထုချင်စရာကြီး။

'ဒီကောင် အာပုပ်က စပြောရမယ်၊ ကိုယ်တို့ ဆယ်တန်းအောင် တော့ကွာ
ချောင်းသာကို သွားကြရော၊ ဒီကောင်က အိပ်ရင် အာပုပ်ရည်တွေ အမြဲတမ်းထွက်တတ်တယ်။
ဟိုမှာ ကလည်း ကိုယ်တို့က နှစ် ညလောက်အိပ်မှာ ဆိုတော့ ဒီကောင်မှာ အခက်တွေ
နေတာပေါ့။ အာပုပ်ရည်တွေ ကျတတ်တယ်ဆိုတာလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ကို
ဘယ်ပေးသိချင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီ တော့ ညအိပ်ရင် ဒီကောင်တစ်ကောင်တည်း အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေတာပေါ့။ မှာ က်လျက်ကြီး အိပ်ရတာ နဲ့၊ အစောကြီးထပြီး အာပုပ်ရည်တွေ ရွှဲနေတဲ့
ခေါင်းအုံးကို ဝှက်ထားရတာ နဲ့၊ မျက်နှာခိုးသစ်ရတာ နဲ့ တစ်ယောက် တည်း ဗျာများ
နေတာပေါ့လေ။ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့ကလည်း ဒီကောင်ကို လိုက်ကြည့်နေတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်နေကုန် ကမြင်းကြောထပြီးရင် ပင်ပန်းလို့
တစ်ချို့တည်းအိပ်ပျော်သွားကြတာချည်းပဲ၊ ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... မထနဲ့လေ၊ အဲဒီ လို
ဘယ်ရမလဲ'

ခံရတော့မယ့်နေရာကို ရောက်တော့မှာ မို့လို့ အာပုပ်က ထပြေး ဖို့ ကြံတယ်။
အကုန်လုံးက ဝိုင်းဆွဲပြီး အတင်းပြန်ထိုင်ခိုင်းထားရတယ်။

'ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တို့အားလုံး ချောင်းသာကပြန်လာတော့ အာပုပ် တစ်ယောက်
တည်း ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေတာပေါ့လေ၊ လူမသိစေချင်တဲ့ သူ့အားနည်းချက်ကို

အောင်အောင်မြင်မြင် ဖုံးဖိနိုင်ပြီပေါ့၊ ဒါနဲ့ စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်တာ ကားပေါ်ရောက်တော့ နှစ်
နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ကိုယ်တို့က ငါးယောက် ဆိုတော့ ဒီကောင်
တစ်ကောင်တည်း ဘက်ပဲ့ပြီး အပြင်လူနဲ့ သွားထိုင်ရတယ်၊ ပိုပြီးကံဆိုးချင်တော့ သူ့ဘေးမှာ
ထိုင်နေတာက အသက်ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိမယ့် ဘွားတော် ကြီး၊ အဲဒီ
ဘွားတော် ကြီးကလည်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်လာသလဲတော့ မသိဘူး။ ကမ်းခြေက ပြန်လာတာ
မိတ်ကပ်တွေ လူး၊ ရွှေတွေ တံတောင်လောက်ထိဝတ်နဲ့ အသားကုန် အလှတွေ ပြင်ထားတာ'

နိနိ ကတော့ မျက်တောင်တောင်မခတ်ဘူး။ ဘီလူးရဲ့ စကားကို စိတ်ဝင်တစား
နားထောင်နေတယ်။ အာပုပ် ကတော့ သူ့အကြောင်းတွေ ကို အခုမှတွေ့တဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ရှေ့မှာ အဖွခံနေရတဲ့အတွက် တော် တော် မအိမ်သာ ဖြစ်နေပုံရတယ်။

'အဲဒီ မှာ ပဲ ကိုယ့်ဆရာသမားက ဘွားတော် ကြီးရဲ့ ပုခုံးကို မှီပြီး
အိပ်ပျော်သွားလေရဲ့ ၊ ဘွားတော် ကြီး ကတော့ သူ့ပုခုံးပေါ်မှာ ကောင်ငယ်ငယ် ချောချောလေး
တစ်ယောက် မှီအိပ်နေတယ်ဆိုပြီး အစပိုင်းမှာ တော့ ကျေနပ်နေမှာ ပေါ့၊ ခဏကြာတော့
ဘွားတော် ကြီးက ထအော်ပါလေတော့တယ်၊ ဒီကောင့်ကိုလည်း ဆဲပါလေရော၊
ကိုယ်တို့တောင် ဒီကောင် ဘာများ သွားလုပ်လိုက်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး မျက်နှာပူလိုက်ရတာ ၊
ကားကလည်း အဘွားကြီးအော်တော့ ရပ်လိုက်တာပေါ့၊ တစ်ကားလုံးကလည်း ပိုင်းကြည့်ကြ၊
ကိုယ်တို့ကလည်း ဘာ ဖြစ်တာလဲ ဘာ ဖြစ်တာလဲလို့ ပိုင်းမေးကြနဲ့ ပွက်လောရိုက်သွားတယ်။
အဲဒီ တော့မှ ဘွားတော် ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ အကောင်းစား အင်္ကျီပေါ်က ဟိုကောင်ရဲ့
အာပုပ်ရည်တွေ ကို ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ပြတော့တာပဲ။ ရယ်လိုက်ကြတာလေ။ အဲဒီ တုန်းက တစ်ကားလုံး
အုန်းအုန်းကိုထလို။ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်လည်း အာပုပ်လို့ အမည် တွင် သွားတော့တာပဲ'

'မအေပေး'

အာပုပ်က မကြားတကြား ဆဲတယ်။ နိနိ ကတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး
တခပ်ခပ်ရယ်နေပါတော့တယ်။ ထန်အုပ်နဲ့ ဂေါ်ပြား ကတော့ မရယ်ရဲဘူး။ ပြီးရင်
သူတို့အလှည့်မဟုတ်လား။

'ကဲ... ကဲ... ကျန်တဲ့လူတွေ အကြောင်းကိုတော့ နောက်ကြုံမှ
ဆက်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း အတန်းတက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား'

ဒီကောင်နှစ် ကောင်က လစ်ပြေးဖို့ ကြံတယ်။

'အောင်မယ်... မရပါဘူး၊ ဘယ်အတန်းသွားတက်မှာ လဲ၊ ပါတိတ်ပေးပြီး တစ်နှစ်
တစ်တန်းအောင်နေတဲ့ ကောင်တွေ ကများ ၊ မရဘူး ထိုင်'

ဘီလူးက ပေးမသွားတော့ ဒီကောင်နှစ် ကောင်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
ပြန်ထိုင်ရရှာပါတယ်။

'အင်း... နောက် တစ်ယောက် က ဘယ်သူ့ကို အရင်ပြောရင် ကောင်းမလဲ၊
ဟုတ်ပြီ ထန်အုပ်၊ ဒီကောင့်အကြောင်းကိုတော့ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ကိုယ်တို့
ဆယ်တန်းတုန်းက ဘိုင်အိုမှာ ယုန် အကြောင်းသင်ရတယ် မဟုတ်လား'

နီနီက ထောက်ခံတဲ့သဘောနဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြတယ်။ သူတို့ဘာသာ
သူတို့တော့ အပေးအယူမျှနေကြတာပဲ။

'ကိုယ်တို့ကျူင်မှာ ဘိုင်အိုဆရာက တစ်ခန်းပြီးရင် တစ်ခန်း
စာမေးပွဲစစ်တယ်လေ၊ ဒီကောင် ကတော့ ဘယ်အခန်းဖြေဖြေ တစ်ခါမှ မအောင်ဘူး၊ ဆရာက
လိုမဲ့ဆူတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ယုန်အခန်းလည်းရောက်ရော ကျူင်တစ်ဝိုင်းလုံးမှာ ဒီကောင်က
အမှတ်အများ ဆုံးရ သွားပါလေရော၊ အဲဒီ နေ့ကစပြီး ဘိုင်အိုဆရာက သူ့ကို ထန်အုပ်လို့ပဲ
ခေါ်တော့တယ်၊ ဒီလို နဲ့ ကျူင်ဝိုင်းမှာ ဒီကောင့်နာမည် က ထန်အုပ်လို့ တွင် သွားတော့တာပဲ'

'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ယုန်အခန်းက တခြားအခန်းတွေ ထက် ပိုလွယ်လို့ပါ'

ငါတို့တစ်တွေ သူ့အကြောင်းကို ပြောတိုင်း ထန်အုပ်က အဲဒီ လို အမြဲငြင်းနေကျ။
ဒါပေမဲ့ သူပြောတာကို ဘယ်သူမှ မယုံကြပါဘူး။ ဟို ကောင်မလေး ကတော့ ကြာလာရင်
အူတက်တော့မယ်ထင်တယ်။ ရယ်ရလွန်းလို့ ဗိုက်ကိုတောင် နှိပ်နေရတယ်။

'ဂေါ်ပြားကျတော့ရော၊ သူက သွားလည်းမခါဘဲနဲ့'

နိနိက ရယ်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ မေးတယ်။

'နေပါဦး၊ လောမကြီးပါနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ပြောပြပါမယ်'

ဘီလူးကတောင် ပြန်တားယူနေရတယ်။

'ဒီကောင့်အ ဖြစ် ကတော့ ကြေကွဲစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ပါ'

'ဟယ်... တကယ်'

နိနိ ကတော့ ရယ်ဖို့ဟန်တပြင်ပြင်နဲ့ ဘီလူး ဘာဆက်ပြောမလဲ ဆိုတာကို နားစွင့်နေတယ်။

'ဒီကောင် ဆယ်တန်းတုန်းက ကောင်မလေး တစ်ယောက် နဲ့ ချိတ်တိတ်တိတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကောင်မလေးက သွားလေးနည်းနည်း ခေါတော့ ကျောင်းမှာ သူ့ကို ဂေါ်ပြားလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို ဂေါ်ပြားလို့ခေါ်ရင် အားကြီးစိတ်ဆိုးတာ၊ အဲဒီ တော့ ဒီကောင်ကလည်း ကိုယ်တို့ကို ကြိုမ္မာ ထားတာပေါ့၊ သူ့ကောင်မလေးရှေ့ရောက်ရင် ဂေါ်ပြားလို့ မခေါ်မိစေဖို့ ဘာညာကွဲကွဲပေါ့၊ ကိုယ်တို့ကလည်း သူငယ်ချင်း ကောင်းတွေ ပဲဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ လုံးဝမခေါ်ပါဘူး၊ အဟီး'

ဂေါ်ပြားက ဘီလူးကို အသံမထွက်ဘဲ မျက်နှာအမူအရာနဲ့ပဲ ဆဲနေတယ်။

'တစ်နေ့ သူ့ကောင်မလေး မွေးနေ့လုပ်တော့ ကိုယ်တို့အကုန်လုံး ကို ဖိတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကလည်း သူ့ရည်းစားဦးလေးရဲ့ မွေးနေ့ဆိုပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ရှယ်ပြင်တာပေါ့၊ ပြင်တာမှ သုံး၊ လေးရက်လောက် ကို ကြိုပြီးပက်ကင်ထုပ်ထားတာ၊ အဲဒီ မှာ ဒီကောင် ကံဆိုးတော့တာပဲ၊ ကိုယ်တို့ရှေ့မှာ ပက်ကင်ထုပ်လေးကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် တစ်မိမိမိကြည့်နေတာ ကြာတော့ အမြင်ကတ်လာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်မွေးနေ့လက်ဆောင် နဲ့ ပုံစံတူလုပ်ပြီး တိတ်တိတ်လေး လဲထားလိုက်တယ်'

ဇာတ်လမ်းတောင် မဆုံးသေးဘူး။ နိနိ ကတော့ နားထောင်ရင်း နဲ့ တခပ်ခပ်ရယ်နေပါပြီ။ ဘီလူး ကတော့ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ဆက်ပြောဆဲ။

'တကယ့်မွေးနေ့လည်း ရောက်ရော ဆရာသမားက မြောက်ကြွ မြောက်ကြွနဲ့ ကိုယ်တို့လဲထားတဲ့ လက်ဆောင်ဘူးကြီးကို ယူပြီး သူ့ကောင်မလေးကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပေးလိုက်တာပေါ့။ သူ့ကောင်မလေးကလည်း ချစ်သူလက်ဆောင်လေးဆိုပြီး ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ကိုယ်တို့ရှေ့မှာ ပဲ ဖောက်ကြည့်တယ်။ ပွင့်လည်း ပွင့်သွားရော ချက်ချင်း မျက်နှာကြီးနီရဲ မျက်လုံး ကြီးပြူပြီး နင်... နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဆိုပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး အော်တော့တာပဲ။ ကိုယ့်ကောင်ကလည်း ဘာလဲပေါ့။ သူပေးတာ အကောင်းပါ။ ဘာအမှာ ပါလို့လဲဆိုပြီး အဲဒီ ကောင်မလေးလက်ထဲက ဘူးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရော ဒီကောင်လည်း နောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက် ဆိုပြီး ထွက်ပြေးရတော့တာပဲ'

'လက်ဆောင်ဘူးထဲက ဘာမို့လို့လဲဟင်'

နိနိက တအံ့တဩမေးတယ်။ ဘီလူး ဖြေမလို့ဟန်ပြင်နေတုန်း...

'ဂေါ်ပြားဟေ့ ဂေါ်ပြား၊ ကလေးတွေ ဆော့တဲ့ ပလတ်စတစ် ဂေါ်ပြား'

ဂေါ်ပြားက မခံမရပ်နိုင် ဝင်အော်ပါတယ်။ နိနိ ကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး တခပ်ခပ်ရယ်မြဲ။

'အစ်ကိုတို့လက်ချက်မှန်းသိတော့ ဂေါ်ပြားက စိတ်မဆိုးဘူးလား ဟင်'

'ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ ဆိုးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ပတ်လောက်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဆိုးပြေရတာ ပါပဲ။ ကိုယ်တို့နဲ့မှ မပေါင်းရင် ဒီကောင် ဘယ်သူနဲ့သွားပေါင်းမလဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား'

ဘီလူးက ဂေါ်ပြားကို မေးတယ်။ ဂေါ်ပြား ကတော့ လုပ်ထားဦး ပေါ့ကွာဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ဘီလူးကို မကျေမနပ်ကြည့်နေတယ်။

'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ်တို့ကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာသိပ်လုပ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲကောင်မလေးရော'

'အောင်မလေး... ဒီကောင်က ကိုယ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ၊ သူနဲ့ပြတ်ပြီး'

မကြာဘူး။ နောက်ဘဲတစ်ပွဲနဲ့ လိုက်ပြေးတာ၊ အခု ကလေးတွေ ဘာတွေ တောင် ရနေပေါ့၊
မဟုတ်ရင် ဒီကောင်လည်း အခုချိန်မှာ ကလေးအဖေ ဖြစ်ပြီး
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ ရယ်'

ဂေါ်ပြားက ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

'ဒါပေမဲ့ ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ခါးကျတော့ ဘာဇာတ်လမ်းမှမရှိဘူးနော်'

'အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီကောင်တစ်ကောင်တည်း လွတ်နေတာ၊ နေနှင့်ဦး၊
ချက်ကောင်းတွေ မှ ဆိုးဆိုးရွားရွားနာမည် တစ်ခု ရွေးပြီး ပေးရမယ်'

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဟေ့ကောင် ငါ့ခါး၊ မင်း သတိထားနေ'

အကုန်လုံးက ငါ့ကို ဝိုင်းကြိုမ်းနေကြတယ်။ ဒါတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်။
ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့။ ဘီလူး ကတော့ နိနီကို ငါ့ခါးဆိုတာ ငါ့နာမည် ရင်း ဖြစ်တဲ့
နှင်းခါးကို အဖျားဆွတ်ပြီး ခေါ်တာမို့လို့ ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှိဘူးလို့ ရှင်းပြနေတယ်။

ဘီလူးလည်း သူ့ကောင်မလေးကို ရှင်းအပြီး ငါတို့လေးယောက် စလုံး
မတိုင်ပင်ဘဲ ပြိုင်တူအော်မိလိုက်တယ်။

'ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်'

ဘီလူးက လက်တခါခါ ခေါင်းတခါခါနဲ့ သူ့အကြောင်းကို မပြောဖို့ တားနေတယ်။
ဘယ်ရလိမ့်မတုန်း။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့က မပြောနဲ့ဆိုရင် ပိုလို့တောင် ပြောချင်သေး။

'ဒီလိုဗျ နိနီရ'

ဂေါ်ပြားရဲ့ အင်ထရီ။

'ဟေ့ကောင် နေဦး၊ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ပြောမယ်နော်၊ မင်းချည်းပဲ
ပြောမနေနဲ့'

ငါတို့ကောင်တွေ က အဲဒီ လို။ သူများ မကောင်းကြောင်း ပြောရဖို့ အရေး
ပိုင်းလုနေကြသေး။

'ဒီကောင်ကြီးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရော ရက်ပါရူး ရူးပါလေရော၊ ရူးတာမှ
ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ အခွေတွေ သွင်း၊ ရှိုးတွေ လိုက်ဆို'

အစချီပြီး ရက်ပါနာမည် ဒယ်ဘလူ (W) ကနေ ဘီလူးဘဝ ရောက်ရှိသွားပုံတွေ
ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပိုပိုသာသာလေး ရှင်းပြလိုက်တယ်။ အဲဒီ လို
သူ့ကောင်မလေးရှေ့မှာ သူ့နောက်ကြောင်းတွေ ပြောနေလို့ ဆိုပြီးတော့လည်း ဘီလူးက
ရှက်မနေပါဘူး။ တဟ်ဟ်နဲ့ ပြုံးပြီးပြီးလုပ်နေတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါတို့က
အရှက်ခပ်နည်းနည်း ရယ်။

'အောင်မလေး... နို့ကိုကိုက ဘီလူးဆိုပေမယ့် အစွယ်တွေ ဘာတွေ နဲ့
ရုပ်ဆိုးဘီလူးကြီး မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကိုရီးယားဘီလူးမင်းသားလေးပါ။
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား'

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်က ပါးစပ်ကြီးမေးချိတ်ပြီး
သဘောတွေ အကျကြီး ကျနေတာပေါ့။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ဟာတွေ ။

ကျောင်းကနေ အိမ်ကိုတန်းမပြန်ဘူး။ ဘီလူးက သူ့ကောင်မလေးကို
ရန်ကင်းစင်တာလိုက်ပို့ပေးတယ်။ ငါ ကတော့ အဆစ်အနေနဲ့ သူတို့ နှစ် ယောက် ကြားထဲ
ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါသွားတယ်။

ရန်ကင်းစင်တာက မင်္ဂလာဈေးလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိပါတယ်။ ပိုက်ဆံပုပ်နဲ့တွေ လှိုင်လှိုင်မထပေမယ့် ရေမွှေးနံ့ပြင်းပြင်းတွေ
ကြားမှာ နည်းနည်းတော့ ခေါင်းနောက်စရာပဲ။

ယန္တရားဆန်ဆန်အပြုံနဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်အရယ်တွေ ကိုလည်း ဖော
ဖောသီသီတွေ နှိုင့်တယ်။ ဝေးဝေးသွားမကြည့်နဲ့၊ နို့နို့ရယ်သံတွေ ကိုပဲ နားထောင်ကြည့်။
ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ အသက်မပါဘူး။ သူ့အသက်က သူဝယ်ချင်နေတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ဝတ်စုံတွေ

ဆီမှာ ။ ငါ့ကောင်ကြီးကလည်း ကောင်မလေး လက်ညှိုးထိုးသမျှ ဝယ်ပေးနေလိုက်တာ ငါတောင်ကြားထဲက နှမြောနေမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ညနေတည်းသုံးလိုက်တဲ့ငွေက ငါတို့ဆိုင် တစ်နေ့လုံးရောင် ရဲတဲ့ငွေထက်တောင် ပိုများ နေသေးတယ်။

ကောင်မလေး ကတော့ အထုပ်တစ်ထုပ် လက်ထဲမှာ တိုးလာလေလေ ရယ်သံတွေ ပိုပြီးကျယ်လာလေလေ။

'မင်းကွာ၊ ဝယ်ပေးလိုက် ရတာ တွေ မနည်းမနောပါလား'

နီနီကို တာမွေအပိုင်းမှာ ချပေးပြီးတဲ့အခါ ငါက ဘီလူးကို မချင့်မရဲ ဖြစ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ ဘီလူးက ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ ကားကန်ဆက်ကထွက်လာတဲ့ ကာရန်တွေ လိုက်ရွတ်နေတယ်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့မှ...

'ဒါထုံးစံပဲလေ သားကြီးရ၊ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ ဒါတောင် နီနီက တော် တော် သေးတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ တချို့စော်တွေ ဆို LV ပိုက်ဆံအိတ် မှ လိုချင်ရတာ နဲ့၊ ဗစ်တိုးရီးယားစီးခရက်လိုင်းရှင်းလေး လူးချင်ရတာ နဲ့ ရှိသေးတယ်၊ နီနီက သူတို့ထက်စာရင် အများ ကြီးတော် သေးတယ်'

ငါ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။ ပြောစရာစကားလည်း မရှိဘူးလေ။ သူတို့အချင်းချင်း အဆင်ပြေနေရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ ရောင် သူ ဝယ်သူ အသံတူပေါ့။

ဘီလူးတို့စုံတွဲ ခြေရှည်နေတာနဲ့ အိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ ကံကောင်းချင်တော့ ငါ့အမေနဲ့ ညီမလေးတို့ ကိုရီးယားကားထဲ ဈာန်ဝင်နေတယ်။ မဟုတ်ရင် ဒီအချိန်မှ ဘာ ဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်လာရတာ လဲတို့၊ ဘယ် သီချင်းကို အလေလိုက်နေတာလဲတို့၊ ငါ့အမေရဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို နားဆင်နေရဦးမှာ ။

အခုတော့ ဆူဖို့နေနေသာသာ ကိုရီးယားကားထဲ မျောပါနေလိုက်တာ မျက်ရည်တွေ တောင်ဝဲလို့။ ဒါနဲ့ အသာလေး အဝတ်အစားလဲလိုက် ပြီး အိမ်ရှေ့က ဆိုင်လေးမှာ ငါ့အမေနဲ့အတူသွားထိုင်လိုက်တယ်။ ငါ့အဖေ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ရေဒီယိုတစ်လုံး နဲ့ အစိုးရကို

မကျေနပ်ပေါက်ကွဲနေလေရဲ့။

ညဘက်အိပ်ရာဝင်တော့ ချက်ချင်း ကြီးအိပ်မပျော်ဘူး။ နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ သေသေချာချာနားစိုက်ထောင်လိုက်တော့မှ ရယ်သံတွေ ။ နိနီရဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံတွေ ။ အထုပ်တစ်ထုပ်လက်ထဲရောက်တိုင်း ပိုပိုကျယ်လာတဲ့ ရယ်သံတွေ ။ ကြားဖူးပါတယ်လို့ ဆန်းစစ်ကြည့် လိုက်တော့ မင်္ဂလာဈေးထဲက ဈေးသည်တွေ ရဲ့ ရယ်သံတွေ နဲ့တူနေတာကို သတိပြုမိတယ်။

နောက်ပြီး ဘီလူးက နိနီကို ကြည့်တဲ့အကြည့်။ ဈေးဝယ်တစ် ယောက် က ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို တန်၊ မတန် အကဲဖြတ်နေတဲ့ အကြည့်မျိုး။ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ခြင်ထောင်အမိုးကြီးကို ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်လိုက်မိသလိုပဲ။

နိနီရဲ့ ရယ်သံ။ ဘီလူးရဲ့ အကြည့်။

'ဝူး'

သက်ပြင်းရှည်ကြီးမှု တိထုတ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက် တည်း ခေါင်း ယမ်းမိလိုက်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ ရဲ့ အချစ်က နည်းနည်း များ အရောင် : အဝယ်ဆန်နေသလားလို့။ အရောင် :အဝယ်ဆန်လည်း ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက် ချင်တယ်။

'ရောင် :မှာ :ဝယ်မှာ : မ ဖြစ်ကြပါစေနဲ့'

...

ငါ့ဘဝက ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ဆိုရင် စာမျက်နှာတွေ ထပ်နေတယ် လို့ပဲ ပြောရမယ်။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့ အပြောင်းအလဲသိပ်မရှိ။

ငါ့အမေနဲ့ ငါ့အဖေတို့ရဲ့ နံနက်ချိန်ခါးတေးသံသာနဲ့အတူ ထ။ မြို့စွန်က

တက္ကသိုလ်ကြီးနဲ့အတူ တစ်နေ့တာရဲ့ အပူဆုံးအချိန်တွေ ကို ဖြတ်သန်း။ ညကျတော့ ပန်းဥယျာဉ်မှာ ဘော်ဒါတွေ နဲ့အတူ ပျံ့ကြဲ။ တစ်ခါ တလေ ညလုံးပေါက် ဒိုတာဒုတ်။ ငါ့အဖေက ရေဒီယိုတူရိယာနဲ့ နား ထောင်။ ငါ့အမေနဲ့ ညီမလေးတို့က ကိုရီးယားကားတွေ နဲ့အတူ ဒေါသ ထွက်၊ မျက်ရည်ပိုင်း၊ တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ သဘောတွေ ကျလို့။

တက္ကသိုလ်မှာ စာမေးပွဲကြီးပြီးတဲ့ထိအောင်ပေါ့။

ကျောင်းပိတ်ထားတာ တော် တော် သိသာတယ်။ နေ့လယ်ဘက်ဆို ဟာတာတာကြီး။ ငါ့အမေ ကတော့ မင်္ဂလာဈေးကို အတင်းလွှတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း ဖင်းရွှေ့ခေါင်းရွှေ့နဲ့ ရသလောက်ရှောင်နေလိုက်တယ်။ သိတော် မူကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ မင်္ဂလာဈေးသွားရတာ ပြိတ္တာဘုံခဏရောက် သွားသလိုပဲ။ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း။ ပူပူလောင်လောင်။ ဆူဆူညံညံ။ အသက်ရှူလို့လည်း မဝဘူး။ တစ်ခါတလေ ရေငုပ်သမားတွေ လို အောက်ဆီ ဂျင်ဘူးကြီးလွယ်ပြီး ဈေးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ဝယ်လို့ရရင်လည်း ကောင်းသားလို့ အတွေ့ ပေါက်မိသေးတယ်။

ကျောင်းပိတ်ကာစ တစ်ပတ်လောက်က ဘီလူးနဲ့အတူ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်သွားကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဒီကောင်ရဲ့ ဖွန်အင်ပါယာကြီးတိုးချဲ့ ဖို့အရေး ကိစ္စအတွက်ပေါ့။ ဟိုကောင်မလေးနောက်လိုက်၊ ဒီကောင်မလေး နဲ့ ရပ်ရှင်ကြည့်၊ နောက်ကောင်မလေးနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်၊ တခြားကောင်မ လေးနဲ့ ပန်းခြံသွားနဲ့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အချိန်တွေ ကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ရဘူး။

အခုလို တစ်နေ့လုံး အိမ်ရှေ့က ဆိုင်လေးမှာ ငေါင်တိငေါင်တောင် ထိုင်နေရတာ ထက်စာရင် ဘီလူးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာ မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလိုပဲ။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဒီကောင်လည်း ဘယ်တိုင်း နေပြည်တော် မှာ ခြေစကြာဖြန့်နေသလဲ မသိ။ ငါ့ဆီကိုတောင် ရောက်မလာတော့။ ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာချည်းပဲ ဖြေနေ တယ်။

'ငါ့ခါး မင်း ဘီလူးအကြောင်း သိပြီးပြီလား'

ပန်းဥယျာဉ်မှာ ငါထိုင်ထိုင်ချင်း အာပုပ်က မေးတယ်။ ငါက
ဘာလဲဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ မေးဆတ်ပြလိုက်တယ်။

'ဒီကောင် ဟိုထိန်လင်းတို့သူဌေးသား အနံကြီးကွင်းကျယ်အုပ်စုနဲ့ တွဲ
နေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ဆီရောက်မလာဘဲ ပျောက်နေတာနေမှာ '

'တွဲ ပေါ့ကွာ၊ သူ့ဘာသာသူတွဲ တာ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ ဒီကောင်တွေ
လုံ့သလောက်တော့ ဘီလူးမှာ လည်း ရှိပါတယ်'

'ဟ... ငါက အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေ က
အသီးအရမ်းကျူတဲ့ကောင်တွေ ၊ တော် ကြာ ဘီလူးပါ ဒီကောင်တွေ နဲ့ လိုင်းပူးသွားဦးမယ်'

'ဪ...'

ထိန်လင်းတို့အုပ်စုက ရေလျှံတယ်။ ပြိုင်ကားတစ်စီးနဲ့ ကျောင်းထဲမှာ မျက်စိရှုပ်၊
နားရှုပ်အုပ်စု။ တစ်ကျောင်းလုံးက ကောင်တွေ က ကြည့်မရ ပေမယ့် စော်တော့တော် တော်
ကြည့်ကြတဲ့ ကောင်တွေ ။ အဲဒါကြောင့် လည်း ယောက်ျားလေးတွေ က ကြည့်မရတာ နေမှာ ။
အရက်၊ မိန်းမ၊ ဆေး တစ်ခုမှ မလွတ်ဘူး။

'ဟေ့ကောင်... မင်းကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ သူများ တွေ
စားသောက်နေတဲ့ဟာကို'

ပြောလက်စ စကားပြတ်သွားပြီး အာပုပ်ကို ထန်အုပ် ထအော် တယ်။

အာပုပ်မှာ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုရှိတယ်။ လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် နှပ်ချေး နှိုက်ခြင်းပဲ။
နှိုက်ရင်လည်း ရိုးရိုးမဟုတ်။ လက်ထဲပါလာတဲ့ နှပ်ချေးကို စိမ်ပြေနပြေ နယ်ဖတ်လုံးချေပြီးမှ
မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်ဆိုပြီး တောက်လွှတ်တတ်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။
ဒီကောင် တောက်လွှတ်လိုက် တဲ့ နှပ်ချေးဖတ်က ငါတို့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲများ
ကျသွားရင်...။

'မင်းတို့ကလည်း အပိုတွေ ၊ နှပ်ချေးဆိုတာ ရွံစရာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါနဲ့

နှပ်ချေးဘယ်ကစ ဖြစ်လာသလဲဆိုတာရော ဂဗနုဏသိရဲ့ လား'

အာပုပ်က သူ့နှာခေါင်းထဲက တော် ဝင်နှပ်ချေးကို စော်ကားလို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ရန်တွေ့တယ်။

'သိသားပဲ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ သိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို၊ ဒါကြောင့် စာများများ ဖတ်ပါလို့ မင်းတို့ကို ပြောရတာ ပေါ့၊ စာမဖတ်ရင် အကြင်သူအား၊ စကားချေတင်၊ သဘင်မပြု၊ ခံတွင် မဲ့သို့၊ ချို့တဲ့ပညာ၊ ညှိုးမျှင်နှာနှင့်၊ ရွံရှာလန့်ထိတ်၊ အသံဆိတ်၏ လို့ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပ လူ့ကိစ္စကဗျာကို ဆယ်တန်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ ငါမေးတော့ မင်းတို့ တစ်ယောက် မှ မဖြေနိုင်တော့ဘူး၊ ပွဲမတိုးဘူး ပေါ့ကွာ'

'ဟေ့ကောင်... တော် ... တော် ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းကိုလည်း နှပ်ချေးသမိုင်းကြောင်း ဘယ်သူမှမေး နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင် ထန်အုပ်က သူများ စားသောက်နေတဲ့အချိန် မှာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်မလုပ်ဖို့ပဲ ပြောတာ'

ဂေါ်ပြားကပါ စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။ အဲဒီ တော့မှ ပဲ ပိုဆိုးတော့တယ်။ အာပုပ်က ငါတို့အားလုံးကို အဆင့်နိမ့်သတ္တဝါလေးတွေ လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခပ်နှိမ်နှိမ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို သွင်သွင်ယမ်းနေပါတော့တယ်။

'မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းတို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က ပြောလေ ဆိုးလေပါပဲလား၊ အဲဒီ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ဆိုတာကြီးကိုက မဟုတ်တာ၊ မင်းတို့ အားလုံး အယူလွဲနေကြတာ၊ အေးပေါ့လေ... ငါ တစ်ယောက် လုံးရှိနေမှ တော့ မပူကြပါနဲ့၊ ကြုံရင် ကြုံညာလို ပြင်ပေး သွားပါ့မယ်'

'အောင်မယ်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့'

ငါဖြတ်ပြောတဲ့စကားကိုတောင် အာပုပ်က အရေး မလုပ်။ သူ့အရှိန် နဲ့ သူ ဆက်လိမ့်နေတယ်။

'မှတ်ထားကြ၊ နှပ်ချေးရဲ့ မူလဇာစ်မြစ်က ဖုန်ကွ၊ ဖုန်၊ ဖုန်ဆိုတာ မျိုးကလည်း

လေထုထဲမှာ အချိန်ပြည့်ရှိနေတတ်တယ်။ မင်းတို့ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း လေနဲ့အတူ ဖုန်တွေ က နှာခေါင်းထဲကို ရောယောင်ပါသွားရော၊ အဲဒီ မှာ နှာခေါင်းထဲက အမွှေးနုလေးတွေ က ဖုန်တွေ ကို အဆုတ်ထဲရောက် မသွားအောင် စစ်ယူထားပေးတယ်။ အဲဒီ လို ကျန်ခဲ့တဲ့ဖုန်တွေ ကနေ နှပ်ချေ ဖြစ်လာရတာ ပဲ'

'အေးလေ၊ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ ညှစ်ပတ်တာ ကတော့ ညှစ်ပတ်တာပဲ မဟုတ်လား!'

'ဟောဗျာ၊ ပြောလေဝေးလေပါပဲလား၊ မင်းတို့တွေ ပါးစပ်ဟလိုက် တိုင်းလည်း ဖုန်တွေ က မင်းတို့ပါးစပ်ထဲ ဝင်မှာ ပဲကွာ၊ အဲဒီ ဖုန်တွေ ဟာ နှာခေါင်းထဲရောက်သွားရင် နှပ် ဖြစ်သွားမယ့်ဟာတွေ လေ၊ အတူတူပဲ၊ ပါးစပ် ထဲရောက်သွားလို့သာ နှပ်မ ဖြစ်တာ၊ တကယ်တော့ နှပ်ချေဆိုတာ ဖုန် အခဲတစ်မျိုးပဲ၊ မင်းတို့တွေ ပါးစပ်ထဲတောင် ရောက်သေးတာပဲ၊ ငါ့လက် နဲ့ ကိုင်တာ ဘာခွဲစရာရှိလို့လဲ၊ ကဲ...'

'ထို့...'

'အာပုပ် မင်းကလေ နာမည် နဲ့လိုက်အောင် တော် တော် ညှစ်ပတ် တဲ့ကောင်'

'မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ဆိုရင်တော့ တော် တော် ဗဟုသုတစုံတယ်နော်၊ ကျောင်းစာသာ အဲဒီ လောက်လေ့လာခဲ့ရင် အခုချိန်ဆို အထူးကုဆရာဝန် ကြီး ဖြစ်နေလောက်ပြီ'

အဲဒီ လို ငါတို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ထောမနာ ပြုလိုက်တော့မှပဲ အာပုပ်က ဇက်ကလေးပုပြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေတယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောရှာဘူး။

'ဟေ့ကောင်တွေ ၊ ဘယ်စော်အကြောင်း ပြောနေကြတာလဲ'

ခွေးအကြောင်းပြော ခွေးလာလို့ပဲ ပြောရမလား။ ရှေ့ပြောနောက် ကြည့်လို့ပဲဆိုရမလားမသိ။ ဘီလူး ရောက်လာတယ်။

'မင်းတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ အခုပဲ မင်းအကြောင်းပြောနေတာ၊ ရော့... ထိုင်'

ဘေးဝိုင်းက ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူပေးရင်း ငါက ပြောလိုက်တယ်။

'ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ငါရုပ်ချောစော်ကြည်တဲ့အကြောင်းတွေ လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဂန်ဇူး ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းတွေ '

'ဟာ...'

ဂေါ်ပြားစကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းလုံး ရယ်မိကြတယ်။

'ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ငါ ဖုန်းဆက်တာလည်း လုံးဝဆက်လို့မရဘူး'

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဖုန်း ကျပျောက်သွားလို့ ကတ်အသစ် လျှောက်ထားတာ

မနေ့ကမှ ပြန်ရတယ်'

'ဖြစ်ရမယ်။ မင်း ကတော့ ဒါနဲ့ ဖုန်းက ဘယ်နေရာမှာ ကျပျောက် သွားတာလဲ'

'ပျောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်နေရာမှန်း သိပါ့မလားကွ၊ သိမှတော့ အဲဒီ နေရာမှာ

ပြန်သွားရှာမှာ ပေါ့'

'အေးလေ ဟုတ်သားပဲ ထန်အုပ်ရယ်၊ တုံးလို့ တုံးတယ်ပြောရင် လည်း

မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စာများများ ဖတ်ပါလို့ ပြောနေရတာ '

အာပုပ်က အခါအခွင့်ရတုန်း ဝင်တွယ်တယ်။ ထန်အုပ်က ပြန်ပြီး

အံ့ကြိတ်ပြတယ်။

'ဒါနဲ့ မင်း ဟိုထိန်လင်းတို့အုပ်စုနဲ့ တွဲ နေတယ်ဆို၊ သတိထားဦး နော်။

ဒီကောင်တွေ က ဟိုငြိမ့်ငြိမ့်၊ ငါတို့ ကတော့ ဒီကောင်တွေ နဲ့ တွဲ တာကို သိပ်သဘောမကျဘူး'

ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ က အဲလိုပဲ။ ပြောစရာရှိရင် မညှာဘူး။ ဒဲ့လွှတ်တာပဲ။

'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ဂရုထဲက ဇယားလေးတစ်ပွဲနဲ့

အိစီကလီထုရင်း ဒီကောင်တွေ နဲ့ တွဲ မိသွားတာပါ'

'မင်းကလည်း ချိတ်ချိတ်နိုင်လွန်းတယ်၊ တာမွေအဝိုင်းက ဟို ကောင်မလေးနဲ့ရော

ဘယ်လိုလဲ၊ ပြတ်သွားပြီလား'

တာမွေအပိုင်းက ကောင်မလေးဆိုတဲ့စကားကို ကြားတာနဲ့ ဘီလူး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

'ဘာလဲ... နိနီကို ပြောတာလား၊ ကြာပေါ့ ပြတ်သွားတာ၊ ကောင်မလေးက သပ္ပာယ်အူပါကွာ၊ ငါ့ကိုများ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက ချာတိတ် တွေ လိုများ မှတ်နေလားမသိဘူး၊ အပိုင်ချည်ချင်နေတာ၊ အဟင်း... ရယ်ရတယ်'ဆိုပြီး အစချီကာ ဘီလူးက နိနီနဲ့ သူနဲ့တွဲ ပုံတွေ ကို ခရေစေ့တွင် ၊ ကျပြောပြတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ထဲမှာ စလို၊ ကားပေါ်မှာ အလယ်၊ ဟိုတယ် ထဲထိ အဆုံး သူတို့နှစ် ယောက် သော င်းကျန်းပုံများ ကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နဲ့ အတွင်း ကျကျပြောပြတယ်။ ဟိုကောင်တွေ ကတော့ သိတယ် မဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်း သွားရည်တများများ နဲ့ မစားရသော်လည်းနေကြ တာပေါ့။

'ထန်အုပ်ရေ... မင်းနာမည် ကိုတော့ နိနီကို လွှဲပေးရမလို ဖြစ်နေ ပြီ၊ အောက်ကျနောက်ကျမခံဘူးဆိုတာ သူနဲ့ကျမှပဲ လက်တွေ့ ကြုံဖူးတော့ တယ်၊ ဘယ်တော့မဆို အပေါ်ကမဆင်းဘူး၊ စိတ်ကြီးတာလည်း ပြောမနေနဲ့၊ နိုင်းလောက်ရှိတယ်၊ တော် တော် မလွယ်တဲ့ ဟာလေး၊ ငါလည်း သူနဲ့ တစ်လလောက် ကဲလိုက်တာ ကားကလပ်ကိုတောင် မနင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ခူးတွေ လည်း တဝှပ်ဝှပ်နဲ့ အတော် အားပြန်မွေးယူရတယ်'

'ဒါနဲ့ မင်းက ဖြတ်လိုက်ရောလား'

'မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ ဘီးကျကြီးတစ်ပွဲနဲ့ တွေ့ ပြီး ပါသွားတာပါ၊ ငါနဲ့ ဘားတစ်ခုမှာ တောင် ပြန်တွေ့ လို့ သူ့ဘီးကျကြီးက အရက်တိုက်သွားသေးတယ်'

အဲဒါတော့ ငါယုံတယ်။ ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်က တစ်မျိုး။ သူနဲ့ တွဲ ပြီး ပြတ်သွားသမျှ ကောင်မလေးတွေ နဲ့ ရန် ဖြစ်တာတို့၊ စကားများ တာ တို့ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ အပြင်မှာ ပြန်တွေ့ လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ဘာရှော့ခိမှ မရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေ လို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပဲ တစ်ခါတလေ တစ်ပိုင်းတည်းမှာ တောင် အတူတူထိုင်လိုက်ကြသေးတယ်။

နာမည် ကြီး ဟစ်ဟော့သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖုန်းသံလုပ်ထားတဲ့ ဘီလူး ရဲ့ ဖုန်းက ထမြည် တယ်။

'ဪ... အေး... ရောက်နေပြီလား၊ အေး... စောင့်နေ၊ ကိုယ် အခု ချက်ချင်း လာခဲ့မယ်'

'ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါဒိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ ငါ့စိုက်ခင်းထဲက နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့် ပွင့်ချင်နေပြီဆိုလို့၊ ဟီး'

ဘီလူးက ပြုစီစဉ်ပြောပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကားယားကားယားနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကားလီဗာကို တဝှမ်းကုန်ပြီး ကျန်ဆောင့်ထွက်သွားတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေ ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပေစောင်းစောင်းနဲ့ ကြည့်ကြတာပေါ့။

'ဒီကောင် ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ့ညီတို့သူငယ်ချင်းပဲလား'

ငါတို့ပိုင်းထဲမှာ နောက်ပိုင်း မကြာမကြာ လာထိုင်တတ်တဲ့ ကိုကြီး မောင်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ မေးတယ်။

'ဘီလူးကို ပြောတာလား၊ ကျွန်တော် တို့နဲ့ ကိုးတန်းလောက်က တည်းက တွဲ လာခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ ကြည့်စမ်း... ကိုကြီးမောင် နဲ့တောင် မိတ်ဆက်မပေးလိုက်ရဘူး'

ကိုကြီးမောင်ဆိုတာ အာပုပ်ရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကို။ နယ်ကပြောင်းလာ တာ မကြာသေးဘူး။ အသက်တော့ ငါတို့နဲ့ သိပ်မကွာဘူး။ သုံး၊ လေးနှစ် ပဲ ပိုကြီးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည် ကြီးမောင်ဆိုတာကြီးက ခေါ်ရတာ ကိုးလုံးကန့်လန့်နိုင်တာနဲ့ ငါတို့အားလုံးက ကိုကြီးမောင်လို့ ယာယီပြောင်း ခေါ်ထားရတယ်။

ယာယီလို့ဆိုရတာ က ဒီလိုလေ။ သူ့ရဲ့ ကြောင်ကွက်၊ ဟာကွက် တွေ ကို မတွေ့သေးလို့။ တွေ့တာနဲ့ နာမည် ပြောင်းပေးပစ်မှာ ။ ဒါပေမဲ့ တော် တော် နဲ့ ပေး ဖြစ်ဦးမယ်မထင်သေးဘူး။ ကိုကြီးမောင်က ငါတို့လို မျက်ခွက်မပြောင်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင်

အတည်အတံ့တွေနဲ့ အကြီးကြီးတွေ ။ ရည်မှန်းချက်ကလည်း အမြင့်ကြီးတွေ ။

'မိတ်ဆက်ပေးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ မခင်ချင်ပါဘူး၊ ကြည့်ပါဦး၊ နမသားချင်း မစာမနာပြောသွားလိုက်တာ ရစရာကိုမရှိဘူး'

ကိုကြီးမောင်က ကုန်နေတဲ့ သူ့ဖန်ခွက်ထဲကို ရေနွေးထပ်ဖြည့် တယ်။

'သူနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့လေ၊ ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ ဖုံးဖုံးဖိဖိ လျှို့ဝှက် ထားရမှာ မဟုတ်လား၊ တစ်ဖက်က မိန်းမသားဆိုတာကို သဘောပေါက် ရမယ်လေ၊ အခုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွတ်'

'အဲဒီ လိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးမောင်ရာ၊ ဒီကောင်က ကျွန်တော် တို့နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတဲ့သဘောပါ'

ထန်အုပ်ရဲ့ စကားကို လက်မခံ။ ကိုကြီးမောင်က ဇွတ်ငြင်းတယ်။

'ဟာ... ဘယ်ရမလဲ၊ မရဘူးလေ၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပွင့်လင်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအတာတော့ ရှိရမယ်၊ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကုန်သွယ်မှုကို အခုလို နောက်ကွယ်မှာ မညှာမတာပြောတာမျိုး ကတော့ ပွင့်လင်းတာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတာပဲ၊ ယောက်ျားကောင်းမပီသတာပဲ'

ကိုကြီးမောင်က အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ရေနွေးခွက်ကို သုံး၊ လေးချက်မူ တံပြီး တစ်ကျိတ်တည်း မော့သောက်လိုက်တယ်။ ကုန်သွားတဲ့ခွက်ကို ပြန်ဖြည့်တယ်။ ရပ်သွားတဲ့စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။

'တကယ်တော့ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်လိုမျိုး မိဘ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ရမ်းချင်တိုင်းရမ်း၊ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေတဲ့ လူငယ်တွေ ရှိတာ ငါတို့တိုင်းပြည်အတွက် အရမ်းနစ်နာတယ်၊ သူတို့ဖြုန်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ က ပြန်ရှာလို့ရနိုင်ပေမယ့် သူတို့ဖြုန်းလိုက်တဲ့ အချိန်တွေ ၊ ပညာတွေ ကို တော့ ပြန်ရှာလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊

သူတို့နေရာမှာ တကယ်ကြိုးစား ချင်စိတ်ရှိပြီး ပညာလိုချင်ပေမယ့် မိဘတွေ
ငွေကြေးမပြည့်စုံလို့ တက္ကသိုလ် နဲ့ဝေးနေရရှာတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ကိုသာ
အစားထိုးလိုက်ရင် ငါတို့ တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်လောက်များ အကျိုးရှိလိုက်မလဲ၊ ကဲ...
စဉ်းစားကြည့်စမ်း'

အဲဒီ ကနေ အစပြုပြီး ကိုကြီးမောင်က သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေး ခံယူချက်တွေ ၊ ဒုနသတ္တ
လွှတ်တော့တာပဲ။

ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်တည်လာပုံတို့၊ စကြဝဠာရဲ့ မဟာပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်စဉ် တို့၊
ထေရဝါဒနဲ့ မဟာယနကွာခြားပုံတို့ အဲဒီ လို ငါမသိသေးတဲ့ကိစ္စတွေ ကို နားထောင်ရတဲ့အခါ
ကိုကြီးမောင်ရဲ့ စကားကို တစ်နာရီလည်း နားထောင်နိုင်တယ်။ နှစ် နာရီလည်း
နားထောင်နိုင်တယ်။ ပြနသတ္တရှိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးမောင်ရဲ့ နိုင်ငံရေး ဒုနသတ္တ ကိုတော့ နားမထောင် ချင်ဘူး။
သူပြောသမျှဟာတွေ က ငါ့အဖေ နေ့တိုင်းနားထောင်တဲ့ ရေဒီယိုကနေတစ်ဆင့်
နားမထောင်ဘဲ အမြဲကြားနေရလို့ ရိုးအီနေပြီ။

စစ်အာဏာရှင်တို့၊ ဒီမိုကရေစီတို့၊ လူ့အခွင့်အရေး တို့ဆိုတဲ့ စကားတွေ ကို
ငါ့နားထဲကနေ ရိုက်ထုတ်ပြီး ရေဒီယိုကနေ ပြန်လွှင့်မယ်ဆိုရင်တောင် တစ်နှစ် ပတ်လုံး
လွှင့်လို့ရအောင် ပြည့်လုံနေပေါ့။ ထပ်မကြားပါရစေနဲ့တော့။

လေးခွက်မြောက်ရေခွေးကို ကိုကြီးမောင် သောက်ပြီးတဲ့အခါ
နောက်တစ်ခွက်ကို ဘယ်တော့ထပ်ဖြည့်မလဲလို့ သတိထားစောင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

'ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ကြားခဲ့သလိုပေါ့၊ သူများ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းရင် ငါတို့က
ဆယ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်မိမှာ ၊ အခုခေတ်လူငယ်တွေ ပုံစံမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ သူများ
ခြေတစ်လှမ်းကို ငါတို့က နှုံးပုံစံလိုက်ရင်တောင် မီနိုင်ပါတော့မလား မသေချာဘူး'

ထည့်ပြီ။ ထည့်ပြီ။ ငါးခွက်မြောက်ရေခွေးကို ဓာတ်ဘူးထဲကနေ ငှဲ့ထည့်ပြီ။
ခွက်ကိုမ၊ပြီး တဖူးဖူးမှု တ်တော့မယ်။ ပြောလက်စ စကား ခဏရပ်သွားပြီ။ ငါလည်း

အခွင့်အရေး ရတာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက်...

'ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ငါ့ညီမ ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲနီးနေပြီလေ၊ နောက်နေ့ညတွေ လည်း ငါ ပုံမှန်လာနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ညဘက်တွေ
ဆိုင်စောင့်ပေးရလိမ့်မယ်'

'ဘာလဲ... ငါ့ခါးရဲ့ ညီမလေးက အခုနှစ် ဆယ်တန်းလား'

မူ တံခါးနီး ဆဲဆဲ ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ကိုကြီးမောင်က မေးတယ်။
ဆိုင်အပြင်ကို လှမ်းကာနီးဆဲဆဲ ခြေလှမ်းတွေ ကို ရပ်ပြီး ကိုကြီးမောင်ကို
ပြန်ဖြေရသေးတယ်။

'ဟုတ်'

'အေး... အေး... ဂရုစိုက်လိုက်ပါကွာ၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝ မှာ အရေး
ကြီးဆုံးအချိန်ပဲ'

'ဟုတ်'

'ဒါနဲ့ ကိုကြီးမောင် ဒီကောင့်အိမ်ကိုတော့ တစ်ရက်လောက်
လိုက်သွားသင့်တယ်၊ ဒီကောင့်ဖားသားကြီးကလည်း နိုင်ငံရေး ဂုရုကြီးပဲ၊ စာအုပ်တွေ လည်း
အများ ကြီးရှိတယ်'

ဆိုတဲ့ ဂေါ်ပြားရဲ့ စကားလည်း ကြားရော ကိုကြီးမောင် ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားတယ်။

'ဟာ... ဟုတ်လား ငါ့ခါး၊ အေးကွာ ငါ့မှာ နိုင်ငံရေး ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးချင်နေတာ
အဖော်မရှိဘူး ဖြစ်နေတာနဲ့ အတော် ပဲ၊ ငါလာမယ်နော် ငါ့ခါး'

'ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်'

'ကဲ... အားလုံးပဲ ဒိုးပြီ'

ကိုကြီးမောင်ဆိုတာ အဲဒီ လိုလူမျိုး။ လေကြောကို တော် ရုံနဲ့ ဖြတ် လို့မရဘူး။

သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်နေရင် နောက်ဘုရားပွင့်တာကိုတောင် မဖူးလိုက်ရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်။

မြန်မြန်ပြန်မှ။ ညီမလေး စာကျက်ရင်း မငိုက်အောင် ချဉ်စပ် ခေါက်ဆွဲ

ပြုတ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတာ။ အိပ်တောင်ပျော်နေပြီလားမသိ။

ငါ့ခြေလှမ်းတွေ ကို အရှိန်ထပ်မြှင့်လိုက်တယ်။

...

နောက်တစ်ခန်း

ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့စို့သွားတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေပေမယ့်လည်း

ရွံ့စို့သွားတယ်။

'ဒါ.. ဒါ နှင်းချိုအိမ်လားဟင်၊ ကျွန်မက မိုးပါ၊ နှင်းချို၊ ဂိုက်ပါရှင်'

မိုးတဲ့လား။ ဒါကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်စီးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်သွားတာကိုး၊

ဒါကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ မိုးခြိမ်းသံတွေ တဂိုဏ်းဂိုဏ်းဆူညံ နေတာကိုး၊ သံသံမဲမဲသာ ရွာချလိုက်ပါ
မိုးရယ်၊ ဒီကောင်ကြီးက မိုးရေ တွေ ထဲမှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရတာ ခုံမင်လွန်းလို့ပါ။

'ဒီမယ်၊ ဒီမယ် ဒါက နှင်းချိုအိမ်လား'

အကြောင်သားငေးနေတဲ့ ငါ့ကို မိုးက စိတ်မရှည်သလို ထပ်မေးတယ်။ ဒီတော့မှ
ငါလည်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုလိုက်တယ်။

'ဟာ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ နှင်းချိုအိမ်ပါ၊ ကျွန်တော် က သူ့အစ်ကို
နှင်းခါးပါ ခင်ဗျာ'

ငါ ကတော့ မမေးလည်း အတင်းမိတ်ဆက်လိုက်တာပဲ။ နည်းနည်း များ

ကုန်နေတဲ့သွားသလား မသိဘူး။ မဲသွားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား။

နပိုလီယံကအစ ကျန်စစ်သားအလယ် ဂျူလီယက် ဆီဇာအဆုံး သူရဲကောင်းကြီးတွေ တောင်မှ
အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကုန်နေ ဆယ်နိုင်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါလိုကောင်က ဘာအရေး
လဲ။

ကံကြမ္မာက ဖန်ချင်လာတော့ ဂိုက်ဆရာမ လေးကို ညီမလေးနဲ့ အတူ ညှတိုင်း

အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ငါ့အမေက ငါ့ကို တာဝန်ပေးတယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

ငါ့အမေခိုင်းခဲ့သမျှ အလုပ်တွေ ထဲမှာ ဒီတစ်ခေါက် ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ စိတ်ချ တစ်ညမှ
မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဆရာမ လေးကို အိမ်ပြန်ပို့တဲ့ ခရီးတိုလေးမှာ ငါက

အစောင့်တပ်သားသက်သက်ပါ။ ငါ့ကို ငါ့ညီမလေးရော ဆရာမ လေးကပါ ရှိတယ်လို့များ မှတ်ရဲ့ လား မသိဘူး။ မေးထူးခေါ်ပြောလုပ်ဖော်တောင် မရကြ။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေ ကို ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ပဲ မိုးတို့အိမ်ကို ရောက်ရောက်သွားတယ်။

ဘာ ဖြစ်လို့များ ငါတို့အိမ်နဲ့ နှစ် လမ်းကျော်မှာ ပဲ နေရတာ လဲ။ နည်းနည်း

ဝေးဝေးမှာ နေပါတော့လား မိုးရယ်။ ဒါမှ ကြာကြာလေးလိုက်ပို့ ရမှာ ။ အခုတော့ လမ်းသွားရင်း သင်ခန်းစာတွေ ရှင်းပြနေတဲ့ ဆရာမ ရဲ့ အသံချိုချိုလေးကို သော တဆင်ရင်းနဲ့သာ ငါ့မှာ ကျေနပ်နှစ် သိမ့်နေရပါတယ်။

လေသံချိုချိုလေး။

လေသံချိုချိုလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ မမေ့နိုင်စရာအ ဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရခဲ့တယ်။

တစ်ည။ လေတွေ အရမ်းတိုက်ခတ်တဲ့ တစ်ညမှာ ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း ညီမလေးရယ်၊ ငါရယ်က ဆရာမ ရဲ့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ အဖော်အ ဖြစ် လိုက်ပါပေးနေချိန်မှာ ပေါ့။ ညီမလေးနဲ့ ဆရာမ ရဲ့ နောက်က လက်ကလေးပိုက်ပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ပေါ့။ (ရင်ဘတ်ထဲမှာ တော့ ဆူညံနေပါတယ်။)

ပုံမှန်တိုက်နေတဲ့ လေက အရှိန်နည်းနည်း ပါလာတယ်။ အရှိန်နည်း

နည်းပါလာတဲ့လေက တဖြည်းဖြည်း ပြင်းလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပြင်း လာတဲ့လေက အားကောင်းလာပြီး ဝေါခနဲတိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ ...

မိုးရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်က ပန်းရောင် ဖဲကြိုးလေးဟာ လေဒဏ်ကြောင့်

လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖဲကြိုးလေးဟာ အောက်ကိုမကျပါဘူး။ ငါ့လက်က အလျင်အမြန်ပဲ ဖမ်းယူထားလိုက်နိုင်တယ်။

ဖဲကြိုးလေးမရှိတော့တဲ့ ဆံနွယ်စတွေ ဟာ ပြေလျော့သွားပြီး လေထဲ

တစ်ချက်ဝဲပျံသွားတယ်။ ချွေးသင်းပျံ့နေတဲ့ ဆံကေသာရနံ့လေးက လှိုက်ခနဲတက်လာပြီး ငါ့သွေးကြောတစ်လျှောက် အေးခဲတောင့်တင်း သွားပါတော့တယ်။

'အို...'

မိုးက လေမှာ လွင့်နေတဲ့ သူ့ဆံပင်လေးကို ပိုက်ပြီး ငါ့ကို လှည့် ကြည့်တယ်။
ဒီအကြည့်၊ ဒီရနံ့၊ ဒီအ ဖြစ်အပျက်တွေ က တကယ်တမ်း တော့ ဘာမှသိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာဝင်တိုင်း တစ်ကွက်မှ မကျန်ရအောင် အသေးစိတ်မှတ်မိနေတာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။

'ကျွန်မရဲ့ ဖဲကြိုးလေး'

ငါ့နားထဲမှာ ဘာသံမှမကြားရဘူး။ ရင်ခုန်သံတွေ ကျယ်နေလွန်း လို့ အပြင်က
အသံတွေ ကို ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

'ကျွန်မ ဖဲကြိုး'

ကျောက်ရပ်ကြီးလို မလှုပ်မရှားရပ်နေတဲ့ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး မိုးက တအံ့တသြ
ဖြစ်နေတယ်။

'ကိုကြီး ပြန်ပေးလိုက် လေ၊ ဆရာမ ရဲ့ ဖဲကြိုးကို'

ညီမလေးက ငါ့လက်ထဲက ဖဲကြိုးကို အတင်းပြန်လုတော့မှပဲ
သတိပြန်ဝင်လာတယ်။

'ဟုတ်... ဟုတ်၊ ကျေးဇူးပါ'

ငါ့ပါးစပ်က အယောင်ယောင်အမှာ :မှာ :နဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြော
မိသွားတယ်။ ညီမလေးက မျက်မှော င်ကြဉ်ပြီး တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း...

'ဟင်... ကိုကြီးက ဘာကိုကျေးဇူးတွေ တင်နေတာလဲ၊ ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး'

'အဲ... ဟို... အဟဲ...'

မိုးကပါ ညီမလေးနဲ့ အတူတူရယ်နေတော့ ငါလည်း သူတို့နဲ့အတူ
ချော်လဲရောထိုင် လိုက်ရယ်လိုက်ရတာ ပေါ့။ သိတယ်မဟုတ်လား။ လူကြီး ရှက်တော့
ရယ်တယ်တဲ့။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အခုလို အမှတ်တရညချမ်းလေး ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီး ပေးတဲ့
လေနတ်သားလေးကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ်မြတ်နိုးရ သူလေးရဲ့ ဆံနွယ်လေးကို
အမှတ်မထင် နမ်းရှိက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ညစဉ်ညတိုင်း
အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်ခွင့် ရတော့မှာ မို့လို့ ကျေးဇူးကဘောကမ္ဘာပါ။

...

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆောင်းရာသီညနေခင်းများ ဟာ ဒိုက်ဒိုက်တုန်အောင်
မချမ်းပေမယ့် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အအေးဖျော့ဖျော့တို့ကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကတော့ အတော်
ကောင်းပါတယ်။ ဒီကြားထဲ စိတ်ကူးယဉ်စရာအကြောင်းလေးတွေ ကလည်း ရှိနေပြန်ဆိုတော့
ခြင်ထောင်ထဲမှာ ပဲ ငါ့ရဲ့ သီးခြား ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ ရှိခဲ့တယ်။

နန်းဆန်ဆန်ကိုယ်နေဟန်ပန်နဲ့ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့
လှုပ်ယမ်းသွားတဲ့ ဖဲကြိုးလေးကို နောက်ကနေ မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်း မိုးရဲ့
အိမ်ပြန်ခရီးလေးကို မြတ်နိုးနေမိတယ်။ ဒီလိုမျိုး ဖဲကြိုးလေးကို ထာဝရမြင်တွေ
ခွင့်ရဖို့ရာလည်း တစ်ဆက်တည်း ဆုတောင်းလိုက်မိတယ်။

ဆုပဲ တောင်းရဲတာပါ။ ဘာစကားမှတော့ အခုချိန်ထိ မပြောရဲ သေးဘူး။ အဲဒီ လို
သာမန်မေးထူးခေါ်ပြောစကားလေးတွေ ကိုတောင် မပြောရဲခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မီးအလင်္ကာကို ရွတ်ဆိုရဲမှာ လဲ။ ဒါ ငါ သူ့ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားလို့လည်း
ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ မိုးရဲ့
ဣန္ဒြေသိက္ခာကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အာပုပ် အမြဲတမ်းရွတ်ပြတတ်တဲ့
ရှင်မဟာ ရဋ္ဌသာရထံကလိုပဲ ဖြစ်နေပြီလား။

'ချို့တဲ့ပညာ၊ ညှိုးမျက်နှာနှင့်

ရွံရှာလန့်ထိတ်၊ အသံဆိတ်၏ '

မိုးက ငါ့ထက် ပညာအဆင့်အတန်း အများ ကြီးမြင့်တယ်လေ။ ဒါ့အပြင် ငါ့ညီမလေးရဲ့ ဆရာမ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကလည်း ရှိန်စရာကောင်းတယ်လေ။ အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ တော့ ဖွင့်ပြောဖို့ရာ ဘယ်လိုမှမ ဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဟုတ်တယ်။ လုံးဝကိုမ ဖြစ်နိုင်သေးတာ။

ဒါပေါ့လေ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲခင်းဖို့ရာတောင်မှ လေးတွေ မြားတွေ စုသေနင်္ဂီဗျူဟာတွေ နဲ့ အချိန်ယူပြင်ဆင်ရသေးတာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ စစ်ပွဲပေါင်း များစွာ ထက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အရာ မဟုတ်လား။ အချိန်ယူအားမွေးရမှာ ပေါ့။

ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ နွေခါင်းခါင်မှာ နေပြီး မိုးကို မတန်မရာ မှန်းမိနေပြီလား။

'ကျွတ်'

မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆိုင်စောင့်ရင်း ပုံဆွဲစာအုပ်လေးဖွင့်ပြီး ပုံတစ်ပုံဆွဲလိုက်တယ်။ မိုးရဲ့ ဖဲကြိုးပုံလေးဆိုတာကို တော့ အထူးပြောဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူးနော်။ တကယ်ပါ။ ပန်းချီနဲ့ပတ် သက်လာရင် ဝလုံးကိုတောင် စကေးကိုက်အောင် ဆွဲတတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးရဲ့ ဖဲကြိုးပုံကိုတော့ တစ်ထပ်တည်းတူအောင် ဆွဲနိုင်တာ ထူးဆန်းတယ်။ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအင်လိုပဲ ခေါ်ရမလား။

မိုးကိုသတိရတိုင်း ဖဲကြိုးပုံလေးတွေ ဆွဲထားတာ အခုဆိုရင် ပုံဆွဲစာအုပ်သုံးအုပ်စာလောက် ရှိသွားပြီ။ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ငါတို့တွေ ဆီကနေ တစ်ဆင့် ဖြစ်ထွန်းလာမယ့် သားသမီးတွေ ရှေ့မှာ မိုးနဲ့ ငါတို့က ဒီစာအုပ် လေးကို လှန်ပြရင်း သူတို့လေးတွေ ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးအချစ်ဇာတ်လမ်းကို ပြန် ပြောင်းပြောပြရင် ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးဖို့ကောင်းလိုက်မလဲ။ စာအုပ် လေးကို ရှေ့နောက်လှန်ပြီး အရသာခံနေတုန်းမှာပဲ ခူခူချပ်ချပ်အသံတွေ နဲ့ ကားတစ်စီး လာရပ်တယ်။

'ဘီလူး'

စာအုပ်တွေ ကို နီးစပ်ရာတစ်နေရာမှာ ဝှက်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ မိုးအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမသိချင်သေးဘူး။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတော့မှပဲ မိုးရဲ့

လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဒီကောင်တွေ အမြင်ကတ်လောက်အောင် အ ဖြစ်သည်းပြလိုက်မယ်။

'ဟေ့ကောင် လာ... ဒီကနေ ဝင်ခဲ့၊ ဘာထူးလို့လဲ'

ဘီလူးက ဆိုင်ဘေးပေါက်ကနေ ဝင်ပြီး ငါ့နားမှာ လာထိုင်တယ်။

'မင်း ပန်းဥယျာဉ်ကို မရောက်တာ ကြာပြီဆို'

'အေးကွာ... ဒီမှာ ငါ့ညီမလေးက စာမေးပွဲနီးနေလို့ စောင့်ပေး နေရတာ '

တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးကို ပြန်လိုက်ပို့ဖို့အရေး တစ်ညမှ

မပျက်ကွက်နိုင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး စေတနာအပြည့်နဲ့ စာသင်နေတဲ့ မိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကိုလည်း
ခဏခဏ ခိုးကြည့်ချင်လို့ပါ။

'မထူးပါဘူးကွာ ဒီလိုပါပဲ'

ဘီလူးက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘူး။ တွေ တွေ ကြီးနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ကို ငေးနေတယ်။

ဘီလူးပုံကို ကြည့်ရတာ တက်တက်ကြွကြွမရှိဘူး။ စကားပြောတာကလည်း မပွင့်တပွင့်နဲ့၊
ဒီပြင်ချိန်တွေ ဆို အမြဲတမ်း လတ်လတ်ထနေတဲ့ကောင် မဟုတ်လား။

'ဟေ့ကောင် ဘာ ဖြစ်လာတာလဲ၊ မရွှင်မပျနဲ့'

ဘီလူးက ခေါင်းခါပြတယ်။

'ဘာလဲ၊ အသည်းကွဲလာတာလား'

ဘီလူးက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်တယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဘူး။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုကောင်က အသည်းကွဲမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကွဲစရာအသည်းရော ရှိလို့လား။

ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ တင် တွဲ ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးတွေ ကို လက်ချိုးရေမယ်ဆိုရင်

ဟိန္ဒူရာဇကျောင်းက ကာလီမန်မယ်တော် ရဲ့ လက်နဲ့ ရေမှ ရနိုင်မယ်။

'ဟာ... မိုး အဲ... ဆရာမ ၊ ခဏ... ခဏထိုင်ဦးနော်'

ငါ့ရင်ထဲက မိုးရောက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်ကို ဆိုင်ခဏကြည့်ခိုင်းထားပြီး

မိုးအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက် တယ်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနဲ့ ပေါင်းစပ်ဖျော်ထားတဲ့ ကော်ဖီက အရသာထူးကဲမယ်ဆိုတာကိုတော့ မြည်းကြည့်စရာတောင် လိုမယ်မထင်ဘူး။

'ဆရာမ ခဏလောက်စောင့်ပါနော်၊ သားအမိ သားအဖသုံး ယောက် စလုံး ညီမလေးစာမေးပွဲအတွက် ဗေဒင်သွားမေးနေလို့၊ အဲဒါ နည်းနည်း များ နောက်ကျမလား မသိဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ရပါတယ်၊ ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့၊ ကိုနှင်းခါး လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်ပါ'

ကော်ဖီခွက်ချပေးတဲ့ လက်ကို တုန်မနေအောင် မနည်းထိန်းထားရသေးတယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တော့ ဘီလူးက မိုးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

'မင်းညီမရဲ့ ဂိုက်လား'

'အေး'

ငါလည်း တစ်လုံးတည်းပဲ ဖြေလိုက်နိုင်တယ်။ မိုးကို မနည်း အားထုတ်ပြီး စကားပြောထားရလို့ မောနေသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

တော် သေးတယ်။ ဘီလူးဘက်ကလည်း ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘူး။ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေကြတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ညီမလေးတို့ ပြန်ရောက်လာတယ်။

'ကိုကြီး ဆရာမ တို့ ရောက်နေပြီလား'

ငါက အိမ်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ မိုးက ညီမလေး အသံကြားလို့ထင်တယ်။ လက်ထဲက စာအုပ်လေးကို ပိတ်ပြီးမော့ကြည့်တယ်။ မိုး ကတော့ နာမည် နဲ့လိုက်တယ်။ ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် အေးချမ်းမှု ကို ဖော်ဆောင်နိုင်တယ်။

'ငါ့ခါးရေ ထမင်းစားရအောင်၊ မင်းအဖေကို ဆိုင်ခဏစောင့်ခိုင်း ထားလိုက်၊

ဝင်းသူရလွင်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့လေ'

'လာကွာ ဟေ့ကောင် တစ်ခါတည်းစားလှည့်ချ'

ဘီလူးက ထူးထူးဆန်းဆန်း မငြင်းဘူး။ အသာတကြည်ထလိုက်လာတယ်။

ဒီကောင်က တော် ရုံတန်ရုံနဲ့ သူများ အိမ်မှာ ထမင်းစားတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။

မီးဖိုချောင်ထဲက စားပွဲလေးပေါ်မှာ အကျအနပြင်ပေးထားတဲ့ ငါတို့

ထမင်းပိုင်းလေးက ခမ်းခမ်းနားနားမဟုတ်ပေမယ့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတော့ ရှိပါတယ်။ ငါ့အမေရဲ့

ဟင်းချက်လက်ရာကလည်း နာမည် ကျော်စားသောက် ဆိုင်ကြီးတွေ ရဲ့ လက်ရာတွေ ကို

မမီပေမယ့် နွေးနွေးထွေးထွေးတော့ရှိပါတယ်။

'ထည့်စား သား၊ အားမနာနဲ့'

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဟင်းဖတ်တွေ ကို ငါတို့ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။

ငါးပိရည်နဲ့ တို့ဖို့ လောလောလတ်လတ် ရေနွေးဖျောထားတဲ့ အတို့အမြှုပ်လေးတွေ က

အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ဆွဲဆောင်မှု အားကောင်းနေတယ်။ ဟိုကောင် ဘီလူး ကတော့

တကယ့်ဘီလူးအတိုင်းပဲ။ စားနေလိုက်တာ ခေါင်းတောင်မဖော်ဘူး။

'မေကြီးရေ ဘီလူးအတွက် ထမင်းပေးပါဦး'

ငါ့အမေက ဘီလူးအတွက် ထမင်းထပ်ထည့်ပေးတယ်။ တို့စရာတွေ လည်း

ထပ်လုပ်ပေးတယ်။ ဒီကောင်ကလည်း ငါးပိရည်တို့စရာနဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်ချည်း

ဖိတွယ်နေတာ။ ငါးဖယ်ဟင်းကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ဘူး။ နောက်တစ်ပန်းကန်လည်း

ပြောင်တာပါပဲ။

'ထပ်ထည့်ဦးလေ ဝင်းသူရလွင်'

'တော် ပါပြီ အန်တီ၊ တော် ပြီ ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီမှာ လည်း ကြည့်ဦး'

ဖောင်းကားနေတဲ့ ဗိုက်ကို ပုတ်ပြုပြီး ဘီလူးက အိမ်ရှေ့ထွက်သွားတယ်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ တော့ ငါ့အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ရေဒီယိုစီးပြီး ကမ္ဘာပတ်နေဆဲ။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ထမင်းစားကောင်းရဲ့လား'

ငါက ဆိုင်ရှေ့မှာ ခင်းထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်းတစ်ခုထဲက လောလီပေါ့ကို နှိုက်ယူလိုက်တယ်။ တစ်ခုကို ထောင်ပြတယ်။ ဘီလူးက ခေါင်းခါတယ်။ လောလီပေါ့ မစားတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘော။ ငါ တစ်ယောက် တည်းပဲ တဖြုတ်ဖြုတ်စုပ်နေလိုက်တယ်။

'ကောင်းတယ်ကွာ၊ ငါ အဲဒီ လို ထမင်းကောင်းကောင်းမစားရတာ ကြာပြီကွ'

ဘီလူးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ အခုမှပဲ တက်တက် ကြွကြွ ဖြစ်သွားပုံရတယ်။

'မင်းအမေက ဟင်းချက်အတော် ကောင်းတာပဲကွနော်'

ငါက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လောလီပေါ့ကိုစုပ်ရင်း ပြုံးနေလိုက် တယ်။ ညီမလေးရဲ့ စာအံသံ အခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လိုက်ထောက်ပေးနေတဲ့ မိုးရဲ့ အသံကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလိုက်တာ။

'မင်းမှာ ဒီလိုအမေမျိုးရှိတာ တော် တော် ကံကောင်းတယ်နော်၊ မင်း ဘဝကို အားကျလိုက်တာ'

ဘုရားရေ။ ဘယ်နှယ် ဖြစ်ပါလိမ့်။ ဒီလို သူဌေးသား တစ်ယောက် က ငါ့ဘဝကို အားကျရတယ်လို့။ တောက်တီးနဲ့မှ တောက်တဲ့။

'တကယ်ပြောတာ c ခါး၊ ရယ်မနေနဲ့၊ မင်း ကတော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံရှိ သုံးနိုင်ဖြန့်နိုင်တယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီးချင် ကြီးနေမှာ ပေါ့'

ငါက မဟုတ်ဘူးလားလို့ စကားထောက်ပေးလိုက် တယ်။ ဘီလူး က ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းရင်း...

'မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ နေ့တိုင်း ညတိုင်း အချိန် ပြည့် ဘာလို့အပြင်မှာ နေနေရတာ လဲ၊ သိလား'

ဘီလူးက အံတစ်ချက်ကျိတ်ရင်း ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ အလို...

ဒီကောင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေပါလား။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။

'ငါ အိမ်မှာ နေတော့ရော ဘာထူးမှာ လဲ၊ ဘယ်သူမှရှိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့အဖေက သူ့အလုပ်တွေ နဲ့ သူ့မယားငယ်တွေ နဲ့၊ ငါ့အမေကလည်း ရှော့ပင်ထွက်လိုက်၊ ဖဲရိုက်လိုက်နဲ့၊ မင်းအမေလို ငါ့ကို ထမင်းခူး ကျွေးမယ့်သူ မရှိပါဘူးကွာ၊ အိမ်ဖော်တွေ ကတော့ အများ ကြီးပေါ့ကွာ၊ ငါ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ပျာယာခတ်အောင် ထမင်းတွေ ခူး၊ ထမင်းဝိုင်း အပြည့် ဟင်းတွေ ပြင်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချက်ပေးတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ က ဘယ်လောက်ပဲပူပူ၊ ဘယ်လောက်ပဲနွေးနွေး ငါ့ပါးစပ်ထဲရောက်သွားရင်တော့ အေးစက်ကုန်တော့တာပဲ'

ဘီလူးက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ခဏရပ်လိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှေ့ ကိုပဲ မျက်မှော င်ကြီးကုတ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်စိထဲမှာ ဆိုင်ရှေ့က မြင်ကွင်းတွေ ကိုပဲ မြင်နေရလား၊ သူ့အိမ်က ခြောက်ကပ်ကပ်ထမင်းဝိုင်းကြီးကိုပဲ မြင်ယောင်နေသလားဆိုတာကိုတော့ ငါလည်း မသိ။

'ငါနဲ့တွဲ ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရော ဘာထူးလို့လဲကွာ၊ ငါသုံးနိုင် ဖြန့်နိုင်လို့ ကပ်နေကြတာချည်းပဲ၊ သူတို့ချစ်တာ ငါ့ကိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ချစ်နေကြတာပဲ၊ မသိဘဲနေပါ့မလား၊ သိတာပေါ့၊ အပေါ်ယံ အတုတွေ ကြားမှာ နေရတာ ကြာလာတော့ စိတ်ပျက်တယ်ကွာ၊ အော်ဂလီ ဆန်စရာကြီး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ည ဘယ်စော်နဲ့မှ လျှောက်မလည်ဘဲ ဖုန်းပိတ်ပြီး မင်းဆီမှာ သက်သက်လာဥနေတာ၊ အခုတော့ ငါလာရတာ တန်သွားပြီ'

'တန်တယ်'

ငါက ဘာကိုတန်တာလဲဆိုတာကို နားမလည်လို့ စကားထောက် ပေးလိုက် တယ်။

'အေးလေ... ခုန မင်းအမေကျွေးတဲ့ ထမင်းက နွေးထွေးတယ်လေ၊ ငါ့ပါးစပ်ထဲတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲထိ နွေးနေတုန်းပဲ၊ အဲဒီ လို နွေးနွေးထွေးထွေး မစားရတာ

ကြာပြီကွ'

ဒီလိုပဲပေါ့ကွာလို့ပဲ နှစ် သိမ့်လိုက်ရမလား။ ဟုတ်တာပေါ့ကွာလို့ပဲ
ထောက်ခံလိုက်ရမလား။ အဆင်ပြေလာမှာ ပါလို့ပဲ ဖျောင်းဖျလိုက်ရမလား။ ဘာပြန်ပြောလို့
ပြောရမယ်မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ငါတောင် တော် တော် ကြောင်သွားတယ်။
စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါက အမြဲလိုလို ဒီကောင့်ကိုအားကျနေရတာ ၊ ကားတစ်စီး၊ စော်တစ်စီးနဲ့
ဒီကောင့်လိုဘဝမျိုး ရချင်နေတာ၊ အခုတော့ ဘယ်နှယ် ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားရတာ လဲ။

'ဟဲ့... သား၊ သူငယ်ချင်းကို ကော်ဖီလေးဘာလေး တိုက်ဦးလေ၊
ထမင်းစားပြီးတော့ ဒီအတိုင်းကြီး'

အိမ်ရှေ့ထွက်လာတဲ့ ငါ့အမေက ပြောတယ်။

'ဟာ... တော် ပြီ အန်တီ၊ မသောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ထမင်းစားလိုက်တာ တော်
တော် ဗိုက်တင်းသွားတယ်၊ အခုလို အဝအပြမစားရတာ ကြာပြီ'

'ဟုတ်တယ် မေကြီးရေ၊ ဒီကောင် အခုပဲပြောနေတာ၊ မေကြီး လက်ရာ တော်
တော် ကောင်းတယ်တဲ့'

'အောင်မလေး... ဟုတ်ပါပြီ၊ မြှောက်မနေပါနဲ့၊ ကောင်းတယ်ဆို ကြံရှင်
ကြံညာလိုဝင်စားပေါ့ကွယ်၊ အားနာစရာမှ မရှိဘဲ'

'တကယ်နော် အန်တီ၊ ကျွန်တော် က တကယ်လာစားမှာ ၊ မကြုံကြုံအောင်ကို
လာစားမှာ '

ဘီလူးက ကလေး တစ်ယောက် လို ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောတယ်။

'တကယ်ပါဟယ်၊ တကယ်ပါ'

အမေက ထပ်ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ဘီလူးက ကျေနပ်သွားပုံနဲ့ ထလိုက်တယ်။

'ကျေးဇူးပဲ အန်တီ၊ ကျွန်တော် တကယ်လာစားမှာ နော်၊ သွားပြီ ဟေ့ကောင်'

ကားထဲရောက်တာတောင် ခေါင်းထုတ်ပြီး ကျွန်တော် တကယ်လာမှာ နော်လို့
အော်သွားသေးတယ်။ ဒီကောင်ထွက်သွားတော့မှ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရတယ်။
ဟုတ်သားပဲ။ အရင်ကလို လီဗာကို တပူးပူးလုပ်ပြီး ကားကိုဆောင့်မထွက်ဘဲ
ညင်ညင်သာသာလေးနဲ့ ထွက်သွားတာကိုး။

မိုးကိုလား။ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ လိုက်ပို့တာပေါ့။ ၆ကြိမ်လေးနောက်ကိုသာ
လိုက်ရဖို့ဆိုရင် သာဓကတမိကျောင်းကန်ထဲ လက်ပစ်ကူးဆိုလည်း ကူးရမှာ ပဲ။

...

ဒီနေ့ညတော့ ဆိုင်ကို ငါ့အမေလက်ထဲ အပ်ပြီး ပန်း ဥယျာဉ်ကို
လစ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မရောက်တာကြာလို့ဆိုပြီး ပန်းဥယျာဉ်ကြီးက စိတ်ကောက်မနေပါဘူး။
ထုံးစံအတိုင်း ရင်ဘတ်ကြီးအသားကုန် ဖွင့်လို့ ငါ့ကို လက်ကမ်းကြိုဆိုဆဲ။

စားပွဲပိုင်းအပြည့် လူငယ်တွေ ရဲ့ ငြင်းခုံရယ်မောသံတွေ နဲ့ တစ်ဆိုင် လုံး
အုန်းအုန်းထနေတယ်။ ငါ့ကောင်တွေ ပိုင်းရဲ့ အသံက အကျယ်ဆုံး ဆိုတော့ ဆိုင်ဝမှာ
ကတည်းက ကြားနေရတယ်။ ပြောနေတဲ့အကြောင်း အရာတွေ ကတော့ လူကြီးတွေ
နာခေါင်းရှုံ့လေ့ရှိတဲ့ အရည်မရ အဖတ်မရ ဆိုတဲ့စကားများ ။

ဒါပေမဲ့ ငါ အခုချိန်ထိ သဘောမပေါက်သေးတာလည်း အဲဒီ အရည်မရ
အဖတ်မရဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ ဘယ်သူပြောတဲ့စကားတွေ ကရော အရည်တွေ ၊
အဖတ်တွေ ရနေလို့လဲ။ ဒါမှမဟုတ် စကားပြောရင်း တံတွေ :စင်တာတို့၊ ကွမ်းဖတ်တွေ
ပါလာတာတို့ကိုပဲ အရည်ရ အဖတ်ရလို့ ဆိုလိုတာလား။

'ငါ နေ့လယ်က ဂျာနယ်ထဲမှာ သတင်းတစ်ပုဒ်ဖတ်လိုက်ရတယ်ကွ၊ ဂျပန်မှာ
ဘာသာရေး ကိုးကွယ်မှု မရှိတဲ့ ဖရီးသင်္ဂကာ (Free Thinker) ဆိုတဲ့ လူတန်းစားတစ်ရပ် များ
ပြားလာတယ်တဲ့'

'အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဂျန်မှာ များ တာပဲ၊ မင်း နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

ဂေါ်ပြား ဖြတ်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို အာပုပ်က မနှစ် မြို့တဲ့ပုံစံမျိုး နဲ့

ပြန်ကြည့်ပြီး...

'မင်းတို့ကလေ ဗဟုသုတရမယ့်စကားမျိုးဆို သေချာနားမထောင် ဘူး၊

ဉာဏ်လေးတစ်ထွာတစ်မှိုက်လောက်နဲ့ ဟိုဝင်ပြော ဒီဝင်ပြော သိပ်လုပ်ချင်တာကိုး'

'အဲဒီ လို ဂျန်မှာ ဘာသာမဲ့တွေ များ လာတဲ့သတင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ငါလည်း

တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ'

ဒီတစ်ခါတော့ အာပုပ်စကားကိုဖြတ်ပြီး ဘယ်သူမှဝင်မပြောတော့ ပါဘူး။

ဝင်ပြောပြန်ရင်လည်း ဉာဏ်တစ်ထွာ တစ်မှိုက်လောက်ပဲရှိတဲ့သူလို့ အထင်ခံနေရဦးမယ်။

'ဘာသာစုံကိုးကွယ်တဲ့သူတွေ ကျတော့ရော ဘယ်လိုခေါ်မလဲလို့'

'ဘယ်လို... ဘယ်လို'

'ဒီလိုလေကွာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရော၊ ဟိန္ဒူရော၊ မွတ်ဆလင်ရော၊ ခရစ်ယာန်ရော၊

ဘာသာအားလုံးကို ကိုးကွယ်တဲ့သူကျတော့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲလို့'

'အဲဒီ လို ဘာသာစုံကိုးကွယ်တဲ့သူရော ရှိလို့လား'

ထန်အုပ်က စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်တယ်။ အာပုပ်က

ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီး...

'ရှိ၊ မရှိတော့ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ကတော့ ဖရီးသင့်ကာ မလုပ်ချင်ဘူး၊

ဘာသာစုံကိုးကွယ်တဲ့သူပဲ လုပ်ချင်တယ်'

'ဟာ... မင်းဟာကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး'

'ဘာ ဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာ လဲကွ၊ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ငါ ဒုက္ခတစ်ခုခုတွေ

လို့ တိုင်တည်ဆုတောင်းလိုက်ပြီဆိုရင် ဗုဒ္ဓ ဖြစ် ဖြစ် ယေရူ ဖြစ် ဖြစ် အလ္လာ ဖြစ် ဖြစ်

ဘာသာကြီးတစ်ခုခု ကတော့ ကယ်မစောင့်ရှောက်မှာ ပဲလေ'

အဲဒါ အာပုပ်ပါ။ စာအုပ်တွေ လျှောက်ဖတ်။ ကိုးလိုးကန့်လန့် တွေ တွေ ။
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ ပြောရဖို့ဆိုရင် ပြင်ဘက်မရှိဘူး။

'ဒီလိုလည်း စဉ်းစားလို့ရသေးတယ်၊ ငါတို့တစ်တွေ မကောင်းမှု
ခုစရိုက်တစ်ခုခုလုပ်မိမယ်ကွာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘာသာတစ်ခုချင်းစီလိုက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်မယ်၊
တစ်ဘာသာမဟုတ် တစ်ဘာသာ ကတော့ ခွင့်လွှတ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ တော့ အပြစ်လည်း
လွယ်လွယ်နဲ့ကျေတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူး လား'

ငါလည်း ဘာဝင်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးတာ
အမှန်ပဲ။

'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ တော့ မင်းသေတဲ့အခါ အလ္လာရှင်မြတ်ရဲ့
အမိန့်တော် ကို ခံယူပြီး ခရစ်တော် ဌ် အိပ်ပျော်ကာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ရှိ သွားပါသော
မောင်အာပုပ်လို့ သတင်းစာထဲ ထည့်ကြော်ငြာပေး မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား'

ထန်အုပ် ဝင်ပြောလိုက်တော့မှပဲ အာပုပ်လည်း ဇက်ကလေးပြန်ပုသွားတယ်။
ခွက်ထဲကို ရေခွေးကြမ်းထည့်ရင်း စကားလမ်းကြောင်းလွှဲ တဲ့အနေနဲ့ ငါ့ဘက်ကို
လှည့်မေးတယ်။

'ဒါနဲ့ ငါ့ခါး၊ မင်းဆီကို ဘီလူး ရောက်လာသေးလား'

'လာပါတယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ တောင် ညဘက်တွေ ထမင်းလာစားတာ လေး၊
ငါးခေါက်ရှိပြီ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

'ဒီကောင် အခုနောက်ပိုင်း တော် တော် ပြောင်းလဲနေတယ်ကွာ၊ ဟို တစ်နေ့ညက
ငါတို့ပိုင်းကို ရောက်လာတယ်ကွာ၊ ငါတို့ပိုင်းမှာ ကလည်း ကိုကြီးမောင်က ရှိနေတော့
နိုင်ငံရေး အကြောင်းတွေ ပြော ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါကို ဒီကောင်က ဝင်ဖောက်ပြီး
ဗရွတ်ရွတ်တတွေ ဝင်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ ကတော့ ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ကိုကြီးမောင်က သူ့စကားတွေ ကို ပြက်ရယ်မပြုနဲ့ ပြောရင်းကနေ စကားတွေ များ
ကြတာပဲကွာ'

'ဟ... မင်းတို့ကရော ဝင်မဆွဲဘူးလား'

အာပုပ်က ငဲ့ထားတဲ့ရေခဲနွေးခွက်ကို မော့သောက်နေလို့ ဂေါ်ပြား က
အစားဝင်ပြောတယ်။

'ဆွဲတာပေါ့ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ငါတို့ကလည်း နောက်သလို ပြောင် သလိုနဲ့
ကိုကြီးမောင်ကို ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လောကကြီးမှာ အလေးဆုံး ဆိုလို့ ဘီယာခွက်က
လွဲပြီး ဘာမှ မဖူးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးတို့ ကိုကြီး မောင်စကားတွေ ကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ
ဆိုပြီး နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောလိုက်တော့မှ ဒီကောင်က ငါတို့ကိုပါ ဆဲတယ်ကွာ၊
ဆဲလို့ အားမရ တဲ့အပြင် တစ်ဆိုင်လုံး မိုက်တဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့ဆိုပြီး တောင်အော်မြောက်
အော်တွေ ပါ အော်ပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ'

'အဲဒီ လောက်တောင်ပဲလား'

ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ တွဲ လာခဲ့တာ ကြာပြီ။ တစ်ယောက် နဲ့တစ် ယောက်
ဆဲတယ်ဆိုတာ ပန်းနဲ့ပေါက်တာလောက်တောင် နာကြတာမဟုတ် ဘူး။ အခုလို
စိန်ခေါ်ရန်ရှာတာမျိုးတော့ တစ်ခါမှမ ဖြစ်ဖူးဘူး။

'ဟာ... ဒီကောင့်အကြောင်းများ လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေကြ စမ်းပါနဲ့ကွာ၊
ကိုကြီးမောင်စကားတွေ ကို ဒီကောင်က ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ၊ ဒီကောင့်အဖေက လူကြီးတွေ နဲ့
ကပ်ပေါင်းပြီး ကြီးပွားနေတာကိုး'

'မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း သူ့မှာ စိတ်ဒုက္ခတစ်ခုခု ရှိနေလို့
နေပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင့်ပုံကိုကြည့်ရတာ အိမ်နဲ့လည်း ပြန်သောက်ထားတယ်နဲ့ တူတယ်၊
ငါ့အိမ်လာတုန်းကလည်း မျက်နှာတော် တော် ပျက်နေတယ်'

ငါက ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်းပြောတာကို ဒီကောင်တွေ က လက်မခံကြ။

'ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ ဒီကောင် ပြန်သောက်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ငါတို့လို ပိုက်ဆံကိစ္စပူရ၊ ကျောင်းလခပူရ အိမ်လခပူရနဲ့သာဆိုရင် ဒီကောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အလကားပါကွာ၊ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး ဝန်ကျယ်ချင်နေတာ၊ ငါတို့ကို ဒီလိုတော့လာမလုပ်နဲ့၊ မရဘူး၊ ဆောရီးပဲ'

ငါလည်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဘီလူးရဲ့ စိတ်ရင်းကိုလည်း ငါက ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒီကောင်တွေ ပြောသလို ဝန်ကျယ်ချင်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာလည်း သေချာတယ်။ အင်းပေါ့လေ... ဒီကောင်သွေးအေးသွားတော့မှပဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖျောင်းဖျော့တော့မယ်။

'မင်းလည်း ဒီကောင်ကို သတိထား ငါး၊ ဒီကောင်က သူကျွေးတာ စား၊ သူပေးတာယူတယ်ဆိုပြီး သူ့အိမ်က အိမ်ဖော်တွေ လို ဆက်ဆံလို့ရမယ်များ ထင်နေလားမသိဘူး၊ ဟင်း'

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကိုကြီးမောင် ရောက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘီလူး အကြောင်းလည်း စကားစပြတ် သွားပါတော့တယ်။ ကိုကြီးမောင် ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ခုံနဲ့ ဖင်နဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ လွှတ်တော့တာပဲ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ နိုင်ငံရေး အကြောင်းတွေ ။ ဒီမိုကရေစီအကြောင်းတွေ ။ လူငယ် တွေ လမ်းမှာ နေတဲ့အကြောင်းတွေ ။

မှန်ပါတယ်။ ကိုကြီးမောင်ပြောတာတွေ က တစ်ခုမှ မလွဲဘူး။ မှန်လွန်းလို့ ခက်နေတာ။ လူငယ်တွေ အနေနဲ့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားသင့်ကြောင်း၊ အခါအခွင့်သင့်တာနဲ့ စစ်အစိုးရကို အပြတ်ဆော်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထမင်းငတ်နေတဲ့ ပြည်သူတွေ ရဲ့ ထွက်ပေါက်က ဒီတစ်ပေါက်တည်းကျန် တော့တာ ဖြစ်ကြောင်း အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ရှင်းပြတယ်။

'စိတ်ချ ကိုကြီးမောင်၊ ကျွန်တော် တို့ကိုတော့ စိတ်ချ'

ဟိုသုံးကောင် ကတော့ အားမာန်အပြည့်နဲ့ ထောက်ခံနေကြတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ နိုင်ငံရေး ဆိုတာ ငါ့အတွက် ဝေးလွန်းပါတယ်။ နီးလွန်းလို့ ဝေးနေတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ငါတို့အိမ်မှာ နိုင်ငံရေး နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတန်းတွေ၊ စာအုပ်တွေ မဖတ်ချင်မှအဆုံး။ တစ်ပုံ ကြီးရှိတယ်။

ညဆိုရင် ရေဒီယိုက ထုတ်လွှင့်ကြေညာချက်တွေ ကိုလည်း မကြား ချင်မှအဆုံး။ နားမဆံ့အောင်ကို ကြားနေရတယ်။

ငါ ကတော့ တစ်မျိုးသားလုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ကယ်တင်ဖို့ နေနေသာ ကိုယ့်မိသားစုလေးကိုတောင် အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိသေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့မိသားစုလေး သာသာယာယာ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်အောင် အရင်ကြိုးစားဦးမယ်။

ဒီလိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ။ မိသားစုတစ်စုကိုတောင်မှ အောင်အောင်မြင်မြင် တာဝန်ယူနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက် က တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုလုပ် တာဝန်ယူနိုင်မှာ လဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။

မိုးကို လိုက်ပို့ဖို့လား။ ဒီနေ့ မိုးက သူ့အမေကို ဆေးခန်းပြစရာရှိလို့ဆိုပြီး စာလာမသင်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ဆီ ထွက်လာ တာ။ မဟုတ်ရင် ဒီလိုကောင်တွေ ရဲ့ စကားတွေ ကိုများ မိုးရဲ့ လေသံချိဉ်းလေးနဲ့ လဲပြီး နားထောင်စရာလား။

ဒီကောင်တွေ စကားပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး အခုလို ပေါ်လာတဲ့ ငါ့အတွေးတွေ ကိုများ ဒီကောင်တွေ သိသွားရင် ပိုင်းဆဲလိုက်ကြမယ့် ဖြစ်ခြင်း။

...

ဘီလူးမျက်နှာက အစွယ်တွေ ထွက်လာတယ်။ တကယ့်ဘီလူးနဲ့ တူလာတယ်။

'ငါ တကယ်ချစ်တာပါကွာ'

တော် တော် များများ ကတော့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဆိုတဲ့ ဖိအားကြီးအောက်က လွတ်မြောက်သွားတဲ့အခါ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ကြတယ်။ ငါ ကတော့ ညီမလေး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးသွားတာနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဟာပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ စကားအ ဖြစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို ဗိုက်ထဲက နှလုံးတွေ ၊ အစာအိမ်တွေ ၊ အူတွေ ၊ ကျောက်ကပ်တွေ ဆွဲနုတ်ခံလိုက်ရသလိုမျိုး ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မိုးကို ညှတိုင်းမတွေ့ ရတော့ဘူးလေ။ ပန်းရောင် ဖဲကြိုးလေးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ခွင့်ရထားတဲ့ အခွင့်အရေး ကြီး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ။

အဲဒီ လို ငါ တစ်ယောက် တည်း ဆွေးနေတုန်း ဘီလူးရောက်လာတယ်။ အဆင့်မြင့်ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ကြတယ်။ ဘီလူးပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့စကားတွေ က ငါသောက်နေတဲ့ကော်ဖီထက် ပိုခါးတယ်။

'တခြားစော်တွေ လို မဟုတ်ပါဘူး သားကြီးရာ၊ စိတ်ချပါ၊ ငါ တည်တည်ကြည်ကြည် လေးလေးနက်နက်ပြောတာပါ'

ဒေါသထွက်နေတာလား။ စိတ်ဆိုးနေတာလား။ မခံမရပ် ဖြစ်နေတာလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မခွဲခြားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီကောင့်စကားတွေ က ငါ့နှလုံးသားကို မီးစနဲ့တစ်စွပ်စွပ်ထိုးနေသလိုပဲ။

'နောက်ပြီး ဟိုလို အခုတွေ ၊ အခုကြိုက် ကောင်မလေးတွေ နဲ့လည်း ရည်းစားမ ဖြစ်ချင်တော့ဘူး၊ သူတို့နဲ့တွဲ ရတာ ဘာမှအနှစ် သာရမရှိဘူး၊ ဆံပင်ကောက်လိုက်၊ မိတ်ကပ်လူးလိုက်၊ ရှေ့ပင်ထွက်လိုက်၊ မင်းသား မင်းသမီးတွေ အကြောင်း အတင်းအပ်လိုက်နဲ့ ဘဝက ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်းတယ်'

ဒေါသအရှိန်နဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ ငါ့လက်တွေ ကို ဘီလူး မမြင်အောင်
ခုံအောက်မှာ ဝှက်ထားလိုက်တယ်။

'မင်းကူညီပါလား သူငယ်ချင်းရာ'

ဘီလူးက ဘာတွေ ဆက်ပြောလို့ ငါလည်း အိမ်ကို
ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်းလဲ မသိဘူး။ ငါ့နားထဲမှာ ...

'မင်းကူညီပါလား သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းကူညီပါလား သူငယ်ချင်းရာ၊
မင်းကူညီပါလား'ဆိုတဲ့ ဘီလူးရဲ့ စကားသံကပဲ ပွက်လောရိုက်ဆူညံနေတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘီလူးဆိုတာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။ ဟို ကောင်တွေ နဲ့
ဘီလူး ခင်တယ်ဆိုတာတောင် ငါကနေတစ်ဆင့် ခင်သွားကြတာ။ ငါ့အပေါ်မှာ အများ
ကြီးကောင်းခဲ့တဲ့ကောင်။ ငွေရေး ကြေးရေး က စလို့ ဘာလိုလို ငါ့အကူအညီတောင်းတိုင်း
တစ်ခါမှငြင်းခဲ့ဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဆီကလည်း အခုလို တစ်ခါမှ
အကူအညီတောင်းခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားတယ်။ တစ်ညလုံး စဉ်းစားတယ်။ ငါ့ခေါင်း အောက်က
ခေါင်းအုံးတောင် ပူပြီး အရည်ပျော်သွားမတတ် ခေါင်းပူခဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ အဖြေမရဘူး။
နောင်တပဲရတယ်။

ငါ ဘာ ဖြစ်လို့ တွေ ဝေနှောင့်နှေးခဲ့တာပါလိမ့်။ အခုလို အင်တာ
နက်ခေတ်ကြီးထဲမှာ အချိန်ယူပြင် ဆင်တယ်ဆိုတာ အကျိုးမရှိ။ ငါသာ စောစောစီးစီး
ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မိုးနဲ့ ငါနဲ့သာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ လိုက်ရင်...

'တောက်...'

အရေး ထဲ ငါ့အဖေရဲ့ ရေဒီယိုကနေ မနက်ဖြန်အတွက် ရန်ကုန် မြို့နဲ့
အနီးတစ်ဝိုက်မှာ အများ အားဖြင့် သာယာပါမယ်တဲ့။ မလုပ်နဲ့။ ငါက မိုးရေထဲမှာ
ရွှံ့ရွှံ့ချင်နေတဲ့ကောင်။ မဆီမဆိုင် မိုးလေဝသသတင်းကို တောက်ခေါက်မိလိုက်တယ်။

အခုတော့ ငါနဲ့ မိုးရေလုနီးမယ့်အကောင် ပေါ်လာပြီ။ ပေါ်လာ
တဲ့ကောင်ကလည်း ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေ။

'ဟူး'

စဉ်းစားရ တယ်ကျပ်ပါလားနော်။

...

'မင်းကူညီမယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သူငယ်ချင်း'

ဘီလူးက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မေးတယ်။

'မကူညီနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ လုံးဝမကူညီနိုင်ဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲ သိလား၊
ငါလည်း မိုးကို ချစ်နေလို့ပဲ'

အမှန်တကယ်ဆိုရင် အဲဒီ လို အော်ဟစ်ရန်တွေ လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ငါ့ပါးစပ်က တစ်ခွန်းမှမထွက်။ မထွက်ရက်။

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်'

'ဟိုက်'

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါင်းညှိတ်မိ သွားပါလိမ့်။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဝေခွဲလို့ မရ။
အလိုလိုခေါင်းညှိတ်မိသွားတဲ့အ ဖြစ်ကို အံ့သြနေမိတယ်။

'ဒါဆို ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနော်'

ခုကွဲ့ပဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့ ငါ့ပါးစပ်က ကော်နဲ့ကပ်ထားသလို တင်းတင်း စေ့နေတာလဲ။
တစ်ခုခုပြောလိုက်ပါတော့လား။

'လုပ်ပါနော် ဟေ့ကောင်၊ မင်းကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး'

ငါ နောက်ထပ်ခေါင်းညှိတ်မိသွားပြန်တယ်။ ဟိုကောင်က ကလေးလေး
တစ်ယောက် လို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဟေးခနဲထအော်တယ်။

'ဟူး'

ငါ မသိမသာ သက်ပြင်းခိုးချလိုက်ရတယ်။

'ဒါပေမဲ့ ဟေ့ကောင်'

ငါ တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူလိုက်တယ်။

'ပြောလေ သူငယ်ချင်း'

'မင်း မိုးကို ပေါ့ပျက်ပျက်တော့ သဘောမထားနဲ့နော်'

'ဟာ... မထားပါဘူးကွာ၊ စိတ်ချ'

'နေဦး'

ငါ လက်ကာပြလိုက်တယ်။

'နေဦး၊ ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး၊ မိုးက မင်းတွေ . နေကျမြင်နေကျ
မိန်းကလေးတွေ လို မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့အတွက် သူ့ဘာသာသူ ဂိုက်လုပ်ပြီး
ပိုက်ဆံရှာနေရတာ ၊ မင်းနဲ့ ဟိုလိုဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်မှ အမြဲတမ်းလျှောက်လည်ဖို့
အချိန်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ငါသိပါတယ်ကွာ'

ဟိုလိုဒီလိုလို့ပဲ သုံးလိုက်တယ်။ မိုးကို တခြားသူ တစ်ယောက် ရဲ့ ချစ်သူလို
စကားထဲတောင် ထည့်မပြောရက်ပါဘူး။

'နောက်ပြီး မိုးဆီက အဖြေကိုလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ တွေးမထားနဲ့ဦး'

'အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီက အကူအညီ တောင်းရတာ ပေါ့၊
မင်းလည်း သိသားနဲ့၊ ငါ ရည်းစား တစ်ယောက် ရဖို့ ဘယ်သူ့ဆီကများ

အကူအညီတောင်းခဲ့လို့လဲ'

ဒါ ကတော့ အဟုတ်ပဲ။ ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်အတွက် ကော်ဖီခွက်ထဲကို ပေါင်မုန့်နှစ် ပြီးတို့စားရတာ မှ ခက်ချင် ခက်မယ်။ ရည်းစား တစ်ယောက် ရဖို့အတွက် ကတော့ ဘာမှမခဲယဉ်းပါဘူး။

'ငါ အခု အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး ငါ့ခါးရာ။ မင်းကို ပြောခဲ့ သားပဲ။ ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်ဘဝကြီးကို စိတ်ကုန်နေပြီလို့၊ နောက်ပြီး မိုးကို လည်း မင်းတို့အိမ်မှာ မြင်လိုက်ရကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့တာပါကွာ၊ အစက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စွဲလမ်းလို့ စွဲလမ်းနေမှန်း မသိဘူးကွ၊ အိပ်မက်တွေ ထဲ လည်း ခဏခဏမက်၊ မင်းတို့အိမ်ဘက်ကိုလည်း ညတိုင်းလိုလို လာချင်နေတော့မှ ရိပ်မိတော့တယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ တော့ ငါလည်း ရူးတော့တာပဲ၊ မိုးမကြိုက်မှာ စိုးလို့ သရုပ်ပျက်တွေ တောင် ငါ အခု မဝတ်တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီမှာ ကြည့်၊ မင်းတို့အိမ်မှာ ငါဖုန်းနဲ့ခိုးရိုက်ထားတာ'

ဘီလူးက သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်ပြတယ်။ ဖုန်းစကရင်ပေါ်မှာ တော့ မိုးရဲ့ ကုဏ္ဍရရ စာသင်နေတဲ့ပုံရိပ်။

'ဖုန်းဖွင့်လိုက်တိုင်း မြင်ရအောင် လုပ်ထားတာလေ'

'ဖူး'

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိတဲ့ သက်ပြင်းကို ငါထပ်ချလိုက်တယ်။ ဒီကောင် ဟန်ဆောင်ပြောနေတာမဟုတ်မှန်း သိသာပါတယ်။ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်ပါ။ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ စကားပြောပုံတွေ လည်း အတော် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အရင်ကလို အင်္ကျီကားယား၊ ဘောင်းဘီကားယားကြီးနဲ့ လက်ကြီးတကားကားလုပ်ပြီး စကားမပြောတော့ဘူး။ စတိုင်ဘောင်းဘီ ရှပ်အင်္ကျီလေးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ။ အချစ်ရဲ့ စွမ်းပကားက အတော် ကြီးတာပဲနော်။

'ဒါမှ မိုးနဲ့ ငါ အပြင်ထွက်ရင် မိုး သိက္ခာမကျမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ငါက ကိုးရီးကားယားနဲ့၊ သူက မြန်မာလိုဝတ်လာရင် တွေ့ သမျှသူတွေ က မေးငေါ့နေမှာ ပေါ့'

အဝတ်အစားပုံစံပြောင်းရခြင်းရဲ့ အကြောင်းအရင်းကို ရှင်းပြနေတဲ့ ဘီလူးစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မဆိုးလှဘူးလို့ပဲ ဆိုရမယ်။ မိုးကသာ ဒီကောင့်ရဲ့ အချစ်ကို ပြန်ပြီးလက်ခံလိုက်ရင် ဒီကောင့်အနာဂတ်အတွက် အများ ကြီးကောင်းသွား လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ကောင်းစားဖို့ပဲလေ။ နောက်ဆုတ်သင့်ရင် ဆုတ်ပေးရမှာ ပေါ့။

နောက်ပြီး ဘီလူးက ငါ့ထက် အစစအရာရာ ပိုပြီးပြည့်စုံတဲ့ ကောင်ပဲ။ မိုးနဲ့သာ အဆင်ပြေသွားရင် မိုးအတွက်လည်း အများ ကြီးကောင်းကျိုးရှိတယ်။ အခုလို ဂိုက်လုပ်ပြီး ညဘက်တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ စာလိုက်သင်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူ ကောင်းစားဖို့ရာပဲ။ စွန့်လွှတ်သင့် ရင် စွန့်လွှတ်ရမှာ ပေါ့။

'ဒါနဲ့ ဟေ့ကောင်'

ပြောလေဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ဘီလူးက ခေါင်းဆတ်ပြတယ်။

'တကယ်လို့ မိုးကများ မင်းကိုငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ မိုးကို ထပ်မနေနှင့်ယှက်ဖို့တော့ ငါ့ကို ကတိပေးရမယ်'

ဘီလူး တစ်ချက်စဉ်းစားတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံတယ်။

'နောက်ပြီး မိုးက မင်းကို ငြင်းပြီး သူတကယ်ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက် ယောက် ကို အဖြေပေးလိုက် ရင်လည်း အသာတကြည်လက်ခံရမယ်နော်'

'အေးပါကွာ၊ အေးပါ'

ငါ့ရဲ့ မှိန်ပျူရောင် ခြည်တန်းလေးကို အားကိုးတကြီး မျှော်လင့် နေမိတယ်။ အကယ်၍ ဆိုတာကို ဘယ်သူများ ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်မှာ လဲ။

ဒီအကြောင်းတွေ ကို ငါ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မရေး ချင်ဘူး။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ် တစ်စစီ စနစ်တကျဖွဲ့ကျွေးရတဲ့အ ဖြစ်မျိုးကို ဘယ်သူကများ တခမ်းတနား ရေး ဖွဲ့နိုင်ပါလိမ့်။

အကယ်၍ ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရောင် ခြည်လေးက လုံးလုံး ဆိတ်သုဉ်း သွားပါပြီ။ ကြည်နူးနေတဲ့ ချစ်သူနှစ် ဦးက သူတို့ရဲ့ ချစ်ခရီးလမ်း ကနဦးအ ဖြစ် ငါ့ကို တည်ခင်းကျွေးမွေးကြတယ်။ ဘီလူး ကတော့ မျက်နှာ တဖြီးဖြီးနဲ့ ပျော်နေတာပေါ့။ မိုးလည်း ပျော်နေမှာ ပါ။

ဒါဆို ငါကရော။ မိုးရဲ့ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ သုံးလတာလုံးလုံး ဘီလူးဘေးမှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့တာပဲ။ ညဘက်တွေ ရောက်မှ ခြင်ထောင်ထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းကျိတ်ပြီး ကြေကွဲခြင်းများ နဲ့ အသားကျခဲ့ပြီပဲ။ အခုမှတော့ ထူးပြီးဟန်ဆောင်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

'စားလေကွာ ဟေ့ကောင်၊ ဘာလဲ ငါတို့ကို အားကျနေတာလား'

'ဪ... အေး... အဟဲ'

ငါကြိုးစားပြီး ပြုံးပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာက လက်မခံဘူး။ ငါကြိုးစားပြီး စားကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အစာအိမ်က လက်မခံဘူး။ သူတို့နှစ် ယောက် ကို ချစ်သူတွေ အ ဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ ငါကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နှလုံးသားက လက်မခံဘူး။

'ငါပြန်ဦးမယ်ကွာ၊ ဆိုင်စောင့်ရဦးမှာ မို့လို့'

'ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေကွာ'

'နေ... နေရတယ်၊ ငါဝင်ပြီးဝယ်စရာလေး ရှိသေးလို့'

တကယ်တော့ ဘာမှဝင်ဝယ်စရာ မရှိဘူး။ ဆိုင်စောင့်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ အားနေတဲ့ ငါ့ညီမလေးက စောင့်ပေးနေတယ်လေ။

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိုဉာဏ်ပြင်ဆင်ထားပေမယ့်လည်း အခုလို သူတို့နှစ်

ယောက် ကို ချစ်သူရည်းစားအ ဖြစ် နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်သေးဘူး။

'သွားပြီနော် မိုး'

'ဟုတ်... နှင်းချိုကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောပေးပါနော်'

ငါဆိုင်ပေါက်ဝအရောက်မှာ ပဲ မိုးနဲ့ ဘီလူးတို့ရဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သံကို ကြား

ဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးတယ်။ သူတို့တစ်တွေ အခုလို

ကြည်ကြည်နူးနူးမြင်ရပြန်တော့လည်း ငါကျေနပ်ပါတယ်လေ။

ရယ်သံတွေ အခွန်ရှည်ပါစေ။

...

'ကျွက်ထီးရိုး'

ညီမလေးက မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ငါ့ကို မော့ကြည့်တယ်။ ငါ့ မျက်နှာက အပြုံးရိပ်ကို

မြင်သွားတော့မှ ဝမ်းသာအားရထပ်ပြောတယ်။

'ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးလေ ကျွက်ထီးရိုးကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး သိလား၊

အရမ်းသွားချင်လို့ပါနော်'

...

မိုးရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု တွေ အောက်မှာ ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင် ကတော့ တော်

တော် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ထိတောင် ပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုရင် မိုးနဲ့အတူတူ

တရားပွဲတွေ ဘာတွေ လိုက်နေပြီ။ အရင်လိုလည်း ဟောကီမလုပ်တော့ဘူး။ ဆေးလိပ်ကို

လက်ကြားကမချတဲ့ကောင်က ဆေးလိပ်လည်း ပြတ်သွားပြီ။ သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ လည်း

အလုပ်တွေ ဘာတွေ ဝင်လုပ်နေပြီတဲ့။

အဲဒီ လို တော် တော် များများ ပြောင်းလဲသွားတဲ့အထဲမှာ မိုးအပေါ်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ မပြောင်းလဲသွားဖို့ပဲ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်လေ။

အခုလည်း ငါ့ညီမလေး နှင်းခွီရဲ့ အောင်စာရင်းကို ကြည့်ဖို့ ငါတို့တစ်တွေ ကျောင်းရှေ့ကို ရောက်နေတယ်။ အစတုန်း ကတော့ ညီမ လေးက သူ့ဆရာမ မိုးကိုခေါ်ပြီး နှစ်ယောက် တည်းသွားကြည့်ကြမလို့ စီစဉ်ထားတာ။ ငါ့အမေက မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တည်း ညကြီးမိုးချုပ် စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုပါ အဖော်လိုက်သွားဖို့ပြောရင်း နောက်ဆုံးတော့ ဘီလူးပါ ပါလာတယ်။

တကယ့်တကယ်တမ်း အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ ကျောင်းတံခါးကြီး လည်း ဖွင့်လိုက်ရော ညီမလေးက သူ့ရပ်နေတဲ့နေရာကနေ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘူး။ ငါ့ကို သူ့ကိုယ်စား သွားကြည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ ငါလည်း ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ငါ့အောင်စာရင်းတုန်းကတောင် အေးအေးလူလူ နောက်တစ်နေ့မှ သွားကြည့်နိုင်ပေမယ့် အခု ငါ့ညီမလေးအလှည့်ကျတော့ မကြည့်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့တုန်း ကတော့ ငါ့ဘာသာ ငါသိတယ်လေ။ ဂုဏ်ထူးပါဖို့နေနေသာသာ အောင်ရင်တောင် ကံကောင်းဆိုတဲ့အဆင့်ဆိုတော့ ရင်ခုန်စရာ မရှိဘူး။

ညီမလေးကျတော့ ငါတို့တစ်မိသားစုလုံး အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားကြတာ။ ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ ပုံအောပြီး စာသင်ထားရတာ ပါ။ ငါ့ ညီမလေး ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ငါ့မိဘတွေ ရဲ့ အန္တိမမျှော်လင့်ချက်ကြီး တစ်ခုလေ။ မိုးကိုသွားကြည့်ပေးဖို့ ငါက ထပ်ပြီးအကူအညီတောင်းလိုက် တယ်။ မိုးကလည်း မကြည့်ရဲဘူးဆိုပြီး ငြင်းနေတာနဲ့ ငါတို့မှာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရယ် ဖြစ်သွားသေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘီလူးကပဲ လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်သွားပြီး အောင်စာရင်းကြည့်ပေးတယ်။ ဘီလူးက တော် ရုံနဲ့ပြန်ထွက်မလာဘူး။ လူအုပ်ကြားထဲမှာ ပျောက်နေတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါတို့သုံးယောက် မှာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဘီလူးထွက်အလာကို စောင့်ရင်း လူအုပ်ကြီးကို ငေးနေမိတယ်။

တော် တော် ကြာမှ ဆရာသမားက ထွက်လာတယ်။ ဒီကောင့် မျက်နှာကို
ကြည့်ရတာ ပြုံးပြီးပြီးလည်း မဟုတ်။ ခပ်တည်တည်လည်း မဟုတ်။

'တွေ့...တွေ့လားဟင် ကိုကြီးဝင်းသူရလွင်'

ညီမလေးရဲ့ အသံတွေ တုန်နေတယ်။ ငါ့ရင်တွေ ခုန်နေတယ်။ ဘီလူးက
ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

'ဂုဏ်...ဂုဏ်ထူးရောဟင်'

ညီမလေးနဲ့ မိုးရဲ့ အသံက ပြိုင်တူထွက်သွားတယ်။

'ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ပြောစမ်းကွာ၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုမလုပ်နဲ့'

ငါကပါ စိတ်မရှည်တော့လို့ ဝင်အော်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဘီလူးက
ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး လက်နှစ် ချောင်းထောင်ပြတယ်။

ငါ့ညီမလေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။ မိုးက ညီမလေးရဲ့ ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး
အားပေးလိုက်တယ်။ သွားပြီး ဂုဏ်ထူးနှစ် ဘာသာတည်းနဲ့ ဆေးကျောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
အမှတ်မီမှာလဲ။

'နေဦးလေ'

ဘီလူးအသံကြောင့် ငါတို့အားလုံး ခေါင်းပြန်မော့ကြည့်တယ်။ ဘီလူးက
ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ လက်နှစ် ချောင်းထပ်ထောင်ပြီး ပူးကပ်ပြတယ်။

'လေးလုံးပါဗျာ၊ လေးလုံးပါတဲ့'

ဘီလူးက ဝမ်းသာအားရ အော်တယ်။

'ခွေးကောင်'

စိတ်ဒုက္ခပေးရမလားဆိုပြီး ဘီလူးကို ဆဲလိုက်တဲ့ ငါ့အသံ။

'သူရက သိပ်နောက်တာပဲ'

အခုမှ စိတ်သက်သာရာရသွားတဲ့ မိုးရဲ့ မှတ်ချက်။ ညီမလေး နှင်းခါး ကတော့
ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေတယ်။

'ကဲ... ကိုကြီး၊ ညီမလေး ဂုဏ်ထူးတွေ အများ ကြီးထွက်ရင် ကြိုက်တာပြော၊
အကုန်လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ကတိကို မှတ်မိတယ်နော်'

'မှတ်မိပါတယ်၊ ပြော၊ ကိုကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာဝယ်ပေးရမလဲ'

'အင်း'

မေးဖျားကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ တဆတ်ဆတ်ထိုးနေရင်း ညီမလေး က
စဉ်းစားနေတယ်။

ပြီးတော့မှ...

'ကျွန်ထီးရိုး'

ညီမလေးက မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ငါ့ကို မော့ကြည့်တယ်။ ငါ့မျက်နှာ က အပြုံးရိပ်ကို
မြင်သွားတော့မှ ဝမ်းသာအားရ ထပ်ပြောတယ်။

'ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးလေ ကျွန်ထီးရိုးကို တစ်ခါမှမရောက် ဖူးဘူး၊ သိလား၊
အရမ်းသွားချင်လို့ပါနော်'

ငါမငြင်းပါဘူး။ ခေါင်းညိတ်ပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။ တစ်နှစ် ပတ်လုံး
ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရတာ လေ။ ဒီလောက်တော့ သွားသင့်တာပေါ့။

'ဆရာမ ... ဆရာမ ပါ လိုက်ခဲ့နော်'

မိုးရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး ညီမလေးက ကျွန်ထီးရိုးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတယ်။ မိုးက
အင်းအလုပ်ပြီး ငြင်းဖို့ကြိုးစားနေတယ်။

'မရဘူးနော် ဆရာမ ၊ ဆရာမ လည်း သမီးကို ကိုကြီးလိုပဲ ကတိ
ပေးထားပြီးတော့'

‘နှင်းချိုရယ်၊ ဆရာမ ဆီက တခြားဟာတောင်းပါလား၊ အခုလို

ခရီးသွားဖို့ကျတော့ ဆရာမ အတွက် အဆင်မပြေဘူးလေ’

မိုးက ညဘက်တွေ မှာ ဂိုက်သင်နေရတဲ့အပြင် အမေ ဖြစ်သူလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ညရေး ညတာ အခက်အခဲရှိလို့ဆိုပြီး မလိုက်နိုင်ကြောင်း ငြင်းတယ်။

ငါ့ညီမလေးမျက်နှာက ချက်ချင်း ပြန်ပြီး စူပုပ်သွားတယ်။ ငါလည်း

ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမယ်မှန်း မသိတော့ဘူး။

‘ကဲ... ကဲ... ဒီလိုလုပ်၊ ငါ့ကားနဲ့ပဲ အားလုံးကို နေ့ချင်းပြန် ပို့ပေးမယ်၊ ရန်ကုန်က မနက်စောစောထွက်လိုက်ရင် ညနေလောက်ဆို ပြန်ရောက်ပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်

မိုးအတွက်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးဝင်းသူရလွင် ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမ ရယ်၊ သမီးအတွက်တော့ တစ်ရက်လောက်အချိန်ပေးရမယ်နော်’

ဘီလူးဝင်ကယ်လို့ တော် သေးတယ်။ အခုတော့ မိုးလည်း လက်လျှော့သဘောတူသွားရပြီ။ ညီမလေးနှင်းချိုကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အပျော်ကြီး ပျော်နေတာပေါ့။

ငါ့မှာ တော့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သူ့ကို ဆွဲထားလိုက်ရတာ ။ တောင် တက်လမ်းက တော် တော် လေးမတ်တယ်။ အကွေ့တွေ ကလည်း အများ ကြီး။ အကာအကွယ်မဲ့ ကားကြီးရဲ့ နောက်ခန်းထဲမှာ လူးလိမ့်နေတယ်။

အရှိန်စောင့်ပြီး ကွေ့လိုက်တိုင်း နှင်းချိုက ငါ့ဘက်ကို မှီလိုက်၊ မိုးဘက်ကို မှီလိုက်နဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်နေတယ်။ မိုးတို့ဘက်ကို မသိမသာ စောင်းကြည့်လိုက်တော့ မိုးက ဘီလူးရဲ့ လက်မောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ နည်းနည်း လည်း ကြောက်နေပုံရတယ်။ ကြောက်လည်းကြောက်ချင်စရာပဲ။ ချောက်ကြီးတွေ က နည်းနည်း နောနောမှ မဟုတ်တာ။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ပြုစုများ ကျလိုက်လို့ ကတော့ အရိုးတောင် ရှာတွေ မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ တန်ပါတယ်။ တောင်ပေါ်ကိုရောက်တဲ့အခါ ကားစီးခဲ့ရလို့ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရတာ တွေ ၊ ရသေ့တောင်ကနေ ရင်ပြင်တော် ပေါ် ထိ လမ်းလျှောက်တက်ခဲ့ရလို့ မောပန်းမှု တွေ တစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ တိမ်တွေ က ငါတို့အောက်မှာ ။ သန့်ရှင်းအေးမြတဲ့ လေပြည့်အေးများ က ငါနဖူးတစ်ဝိုက်က ချွေးစများ ကို အလိုလိုတိတ် စေတယ်။ အသည်းတယားယားနဲ့ သပ္ပာယ်စွာ မြင်တွေ့ နေရတဲ့ ဆံတော် ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် မြတ်ကြီးကလည်း ငါတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ကို တက်ကြွ စေတယ်။

အကုန်အဆင်ပြေတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် အလှူတွေ အရမ်း များ တာက လွဲလို့ ကျိုက်ထီးရိုးကိုလာရတာ အကုန်အဆင်ပြေတယ်။ ရွှေ သင်္ကန်းကပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ နေ့လယ်စာစားသောက်ပြီးတော့မှ တောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းကြတယ်။

အပြန်မှာ အချိန်ရသေးတာနဲ့ ပဲခူးဘုရားတွေ ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော် ကြသေးတယ်။ ညီမလေး ကတော့ တစ်ရက်တည်းနဲ့ အခုလို တန်ခိုးကြီး ဘုရားတွေ အများ ကြီးဖူးရတာ ကုသိုလ်တွေ အများ ကြီးရမှာ ပဲနော်လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေတယ်။ ဘုရားတိုင်းမှာ လည်း ဆရာဝန်မကြီး အမြန် ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်တဲ့။ ငါတို့အားလုံးကိုလည်း ဆုတောင်းတဲ့အခါ 'ညီမလေးနင်းချို ဆရာဝန်မကြီး မြန်မြန် ဖြစ်ပါစေ'လို့ ထည့်သွင်းဆုတောင်း ပေးဖို့ မှာ နေသေးတယ်။

'လူများများ ဝိုင်းပြီးဆုတောင်းပေးတော့ သမီးရဲ့ ဆုက မြန်မြန် ပြည့်တာပေါ့နော်' ညီမလေးပြောတာကလည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲဆိုတော့ ငါတို့အားလုံး လည်း ပြန်မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါတို့အားလုံး ဝိုင်းပြီး ညီမလေးအလိုကျ ဆုတောင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ ဒီနေ့က ညီမလေးနင်းချိုအတွက် အထူးစပါယ်ရှယ်နေ့ မဟုတ်လား။

ညီမလေးနဲ့ မိုးတို့ ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း ဘီလူးအနားကိုကပ်သွား ပြီး ဒီနေ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဘီလူးက ငါ့ကို ဘာလာကြောင်တာလဲတဲ့။ ငါတို့တစ်တွေ ကြားမှာ ဘာများ ကျေးဇူးတင်စရာ လိုသေးလို့လဲတဲ့။

မိုးရဲ့ လက်ကို ဘီလူးက ဆုပ်ကိုင်ထားတာ မြင်ရတဲ့အခါတိုင်း ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားတာက လွဲရင် ငါတို့ရဲ့ တစ်နေ့ တာ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်လေးက တစ်သက်တာ မမေ့ဖွယ်ရာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးနှင်းချိုကို မိုးတို့တစ်တွေ အရမ်းပျော်နေတာကို တစ်နေ့ကုန် အနီး ကပ်မြင်တွေ့ ခဲ့ရတယ်လေ။

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူတွေ ပျော်နေတာကို မြင်တွေ့ ခံစားနေရတာ လောက် ကျေနပ်နှစ်သက် ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပီတိမျိုး လောကမှာ မရှိ။

...

ရောင် စုံထီးတွေ အောက်ကို ရောင် စုံလူငယ်တွေ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ အခုနှစ် မှ ရောက်ရှိလာမယ့် ခြေရာအသစ်များ အတွက် ကတ္တရာလမ်းမကြီးက ရင်ကော့လို့ ကြိုဆိုနေတယ်။ ချိုင့်ခွက်တွေ ဖြစ် သွားပါစေ လူငယ် တွေ အနာဂတ်တောက်ပဖို့ရာအတွက်ပဲတဲ့။ ရဲရဲဝင့်ဝင့် နင်းကြစမ်းပါလို့ ကတ္တရာလမ်းမကြီးက ရေပန်းအဝိုင်းလေးကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောနေ တယ်။ ရေပန်းလေးက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သူ့ဘောင်ပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသူများ အတွက် အစွမ်းကုန် ရေတွေ ပန်းထုတ်နေတယ်။

တစ်နှေလုံး ဖုန်ကန္တာရထဲမှာ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်း ကြီးကလည်း အခုမှပဲ ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် စိစိုပြည်ပြည် ပြန် ဖြစ်သွားတော့တယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ တစ်ယောက် ပြီးသော လူငယ် တစ်ယောက် များ အတွက် ပီတိတွေ ဖြာနေတာပေါ့။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပါပြီ။

ကန်တင်းအနံ့ ကျောင်းသားလူငယ်တို့ရဲ့ အသံတွေ နဲ့ တအုန်းအုန်း ထနေတယ်။ အုန်းအုန်းထနေတဲ့ အသံတွေ ထဲမှာ ငါတို့ဝိုင်းက ငြင်းခုံသံတွေ ကလည်း စူးစူးရှရှ။

'မယ့်ဘူးလား'

'မယ့်ဘူးကွာ၊ မယ့်ဘူး'

'အေး... မယ့်ရင် လောင်းမယ်လေ'

'စိန်လိုက်လေ၊ ကြာသလားလို့'

'အိုကေ... ဒါဆို ဒီတစ်ညလုံး ဒိုတာခုတ်တဲ့ကြေးရယ်၊ ခေါက် ဆွဲပြန်ကြေးရယ်၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ'

'ရတယ်လေ၊ အကုန်လုံးကို ကျွေးရမှာ နော်'

'အေးပါ'

အာပုပ်နဲ့ ဂေါ်ပြားတို့ အပြင်းအထန်ငြင်းနေကြတယ်။ အာပုပ်က သူ့ကိုယ်သူ စာအရမ်းဖတ်တယ်။ ဒီအရွယ်မှာ သူ့လောက်စာဖတ်တဲ့သူ မရှိဘူးလို့ ကြွေးကြော်တယ်။ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ အခုခေတ် စာရေး ဆရာ တွေ အသုံးမကျပုံတွေ ၊ အဆင့်မရှိကြပုံတွေ ၊ ဇာတ်လမ်းကို ပုံသေနည်းတွေ နဲ့ သမားရိုးကျရေး နေပုံတွေ ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ထပ်နေကြပုံတွေ ၊ သူတို့လို ဝတ္ထုမို့လောက်တော့ လက်နှစ် ဖက်နဲ့ ဘယ်ညှာပြိုင်တူ နှစ် ပုဒ်ကို တစ်ပြိုင် တည်းရေး နိုင်တယ်တွေ ဘာတွေ ကြွားတာပေါ့။ ဒါကို ဂေါ်ပြားက လက်မခံ။ နောက်ဆုံးတော့ လောင်းကစားလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။

အာပုပ်က သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ ဂေါ်ပြား ကြိုက်နှစ်သက် ရာ ဒီဘက်ခေတ်ကောင်မလေးနာမည် နဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်သုံးအုပ် ရှာခိုင်းတယ်။ ပြီးရင် သူက ဝတ္ထုအစ ဆယ်မျက်နှာလောက်ကိုပဲ ဖတ်မယ်။ ဆယ်မျက်နှာထက် ပိုမဖတ်ဘဲနဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို မှန်အောင်ပြောနိုင်တယ်လို့ စိန်ခေါ်တယ်။ ဂေါ် ပြားကလည်း လက်ခံတယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ ဘယ်က ဘယ်လိုမရမကရှာလာလဲ မသိ။ စာအုပ်သုံးအုပ်နဲ့ ဂေါ်ပြား ပြန်ရောက်လာတယ်။

'ရှေ့... ဟေ့ကောင်၊ သိပ်အပြောမကြီးနဲ့၊ ဟင်း...'

အာပုပ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ

ခပ်သွက်သွက်ဖတ်တယ်။ ငါတို့အားလုံးလည်း စိတ်ဝင် တစားများ နဲ့ ဒီကောင်
ဆယ်မျက်နှာပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေရတာ ပေါ့။

'ကဲ... ဟေ့ကောင် ငါး၊ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်'

ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ စာအုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဖုံးမှာ တော
ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပုံပဲ။ စာရေး ဆရာနာမည် ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ လူနာမည်
မဟုတ်တာတော့ မှတ်မိတယ်။ ငါဆိုလိုတာက လူတွေ ပေးလေ့ပေးထမရှိတဲ့ နာမည် မျိုးကို
ဆိုလိုတာပါ။

'ဒီဝတ္ထုထဲက မင်းသမီး 'ဝေခိုချိုးပွင့်'က မင်းသား 'ရဲမိုး တိမ်ယံ'ရဲ့ ရင်ခွင်ကို
ခပ်ဖွဖွထုရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မှီလိုက်လေသတည်း လို့ အဆုံးသတ်ထားတယ်။
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား'

စာအုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို လှန်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ကောင် တွေ
ကလည်း ငါနဲ့အတူ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။

'ဟာ...'

အကုန်လုံးအံ့သြကုန်တယ်။

'ဘာလဲ၊ ဒီစာအုပ်က မင်းဖတ်ပြီးသားကြီးလား'

'ထပ်တရီး၊ ဖတ်စရာလား ဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေ ကို အချိန်ကုန်ခံလို့ မင်းတို့ကို
ငါပြောသားပဲ၊ ဇာတ်တွေ က မဲပြာပုဆိုးတွေ ပါလို့၊ နေဦး ဒီမှာ ကြည့်'

စားပွဲပေါ်ကို နောက်တစ်အုပ်ကိုယူပြီး အာပုပ်က ဖတ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့
ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ပြောပြတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ညှားတာပါပဲတဲ့။

ငါတို့လည်း မယုံသင်္ကာနဲ့ အဆုံးခန်းကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ မလွဲပါဘူးဗျာ။
ဒီကောင် ပြောသမျှ အမှန်တွေ ချည်းပဲ။ နောက်တစ်အုပ်လည်း မလွဲ။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။
ဇာတ်သိမ်းမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ဇာတ်ပေါင်းထုပ်သွားကြတာပါပဲ။

'မင်းတို့အားလုံး မှတ်ထားကြ၊ အဲဒီ လို ဝတ္ထုတွဲ မှာ မင်းသားက မွဲရင်
မင်းသမီးက ထိတ်ထိတ်ကျချမ်းသာတယ်၊ မင်းသမီး ဆင်းရဲရင် ဦးတေဇက
အဖေခေါ်ရလောက်အောင် မင်းသားက ချမ်းသာမယ်၊ ချမ်းသာတဲ့သူကလည်း
ပိုက်ဆံဂုဏ်မောက်၊ မွဲတဲ့သူကလည်း ဆင်းရဲသား မာန တလူလူလွှင့်၊
ဇာတ်အလယ်ရောက်တော့ မာနခဲကောင်နဲ့ မာနခဲကောင်မတို့တွေ ကြုံ၊ နောက်ဆုံးတော့
မာနတွေ ခဝါချပြီး ချစ်ကြ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ အထင်လွဲပြီး ကွဲကြ၊ နောက်ဆုံးကျတော့
ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့လည်း ပြန် ပြေလည်သွားပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ညားကြလေသတည်းလို့
ဇာတ်သိမ်းလိုက်ကြ ရော၊ အဲဒီ ဖော်မြူလာထဲမှာ ပဲ လှည့်ပတ်ပြီးရေး သွားလိုက်တာ
တစ်သက်လုံး ရေး မကုန်ကြတော့ဘူး။ တချို့ဆိုရင် နာမည် လေး၊ ငါးမျိုးနဲ့ ခွဲပြီး တစ်လ
တစ်လ လေး၊ ငါးအုပ်တောင် ရေး နိုင်ကြသေးတယ်၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ ဂေါ်ပြား၊ ငါပြောတာ
ယုံပြီမဟုတ်လား'

ငါတို့အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြပုံကို အရသာခံကြည့်ရင်း အာပုပ်က
ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ရှင်းပြနေတယ်။ သူပြောတာကလည်း ဟုတ် နေတာဆိုတော့
ငါတို့အားလုံးလည်း အသာငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရတယ်။ ဂေါ်ပြား ကတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်နေတာပေါ့။

'နောက်တစ်ခါဆိုရင် ရုပ်ရှင်ပိုစတာကို ကြည့်ပြီး ရုပ်ရှင်တစ်ကားလုံးကိုပါ
ဇာတ်လမ်းအစအဆုံး ပြောပြလို့ရသေးတယ်နော်၊ လောင်းဦးမလား ဟေ့ကောင်'

အာပုပ်က ဂေါ်ပြားကို ထပ်စိန်ခေါ်တယ်။

'တော် ပါပြီကွာ'

ဂေါ်ပြားက စိတ်မသက်မသာနဲ့ ပြန်ငြင်းတယ်။

'အေး... အဲဒီ လို လိမ္မာစမ်းပါ၊ ဘီလူးရေ... ငါတို့ကို လာခေါ် နော်၊

ဒီညအတွက်တော့ မိန်းစပွန်ဆာရသွားပြီ၊ ဟေ့... ဟေ့'

ဘီလူးနဲ့ ဒီကောင်တွေ လည်း ပြန်အဆင်ပြေ သွားပါပြီ။ အဆင်မပြေ လို့လည်း

ဘယ်ရမလဲ။ လူငယ်တွေ အချင်းချင်း စိတ်ကောက်ပြီး တစ်သက် လုံး မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ထဲမှာ ရှိလို့လား။ လူကြီးတွေ သာ အဖွဲ့တွေ ကွဲ၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် နာကြည်း မုန်းတီး၊ မကောင်းကြောင်းတွေ ဖော်ကောင်လုပ်တယ်လို့ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အငြိုးအတေးဆိုတာ လူငယ်တို့ရဲ့ အဘိဓာန်ထဲမှာ မပါဝင်တဲ့ စကားလုံး။

'ဟာ... မရဘူးကွ၊ ငါ့ကို မိုးက ညဘက်တွေ အပြင်မှာ မအိပ် ဖို့ မှာ ထားတယ်'

'ဘာ'

ထန်အုပ်ရဲ့ အလန့်တကြားအော်သံ။

'ဘယ်လို... ဘယ်လို'

အာပုပ်နဲ့ ဂေါ်ပြားတို့ရဲ့ တအံ့တသြဇရရွတ်သံ။

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး နှစ် ဆယ့်လေးနာရီ လျှပ်စစ်မီးအပြည့်အဝ ရတော့မယ်ဆိုရင်တောင် ယုံချင် ယုံမယ်။ ဘီလူးပါးစပ်က အဲဒီ လိုစကားမျိုးထွက်လာတာကို ဟိုကောင်တွေ က မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။

'တကယ်ပါကွာ၊ နေ့ဘက်တွေ မင်းတို့ ဘယ်သွားသွား ငါ လိုက်ခဲ့ပေးပါ့မယ်၊ အိမ်ကိုတော့ ညပြန်အိပ်ရလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ရင် မိုးက စိတ်ကောက်သွားလိမ့်မယ်ကွ'

ဟိုကောင်တွေ ပါးစပ်က ဆနည်းပေါင်းစုံ လှိုင်လှိုင်ထသွားတယ်။ ငါ တစ်ယောက် တည်း ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ဘီလူးကို ကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည့်နေမိတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ငါအလျှော့ပေးလိုက်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမယ်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အခုလို လမ်းမှန် နေရာမှန်ကို ရောက်သွားတာ ကျေနပ်စရာပဲပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား။